

להאניש את הארץ

המבט הפנימי

1) ההתבוננות

- (א) כאן מסופר איך הופכים את חוסר מהות החיים להבנה ושלמות.
 (ב) כאן מוצאים שמחה, אחווה עם הגוף עם הטבע עם האנושות ועם הרוח.
 (ג) כאן מתנגדים לקורבנות, לרגשי אשמה ולאימים מהעולם הבא.
 (ד) כאן אין התנגדות בין החומריות והרוחניות.
 (ה) כאן מספרים איך יכול האדם, תוך כדי התבוננות בחיפוש זהיר להגיע להתגלות הפנימית שלו.

2) הפתיחה להבנה

- (1) יודע אני איך אתה מרגיש, כי באפשרותי לנסות להיות במקומך, אבל אין באפשרותך לנסות את מה שאני שח. לכן, אם אני לא מתייחס לדברים שהופכים את האדם לחופשי ומאושר, כדאי אם כן שתנסה להבין אותו.
 (2) אל תחשוב שתבין אותי תוך כדי וויכוח. אם לפי דעתך, ההתבוננות תבהיר את ההבנה, מותר לך להתנגד אבל תדע לך, זאת לא הדרך המתאימה למקרה זה.
 (3) אם תשאל אותי מה היא הגישה המתאימה, אשיב לך שהיא ההרהור הפנימי והאטי על מה שפו מסבירים.
 (4) אם תשובתך היא שאצלק העניינים דחופים יותר כדי להתעסק בהם, אשיב לך שאם ברצונך לשון או למות, לא אעשה כלום על מנת לעצור אותך.
 (5) אל תגיד שהצורה בה אני מציג את דברי לא מוצאת חן בעינך, כי זה לא מה שאתה חושב על הקליפה כשהפרי טעים לך.
 (6) אני מציג את דברי בצורה המתאימה לי ולא לאלה השואפים לדברים רחוקים מהאמת הפנימית.

3) חוסר מהות

בהרבה הזדמנויות גיליתי פרדוקס גדול: אלו שנשארו בלבם את הכישלון, היו אלה שהצליחו להאיר את הניצחון האחרון. ואלו שהרגישו את עצמם כמנצחים, נשארו בדרך כצמחים שחיהם כבויים ומופשטים.

בהרבה הזדמנויות אני הגעתי לאור מהחשכות החשוכות ביותר, מדרך לא על ידי ההוראה אלה על ידי העיון.

לכן כך אמרתי לעצמי ביום הראשון:

- (1) אין מהות לחיים ברגע שהכל נגמר עם המוות.
 (2) כל הצדקה למעשינו, אפילו אם הם יהיו מאוסים או מצוינים, היא תמיד חלום חדש המשאיר חלל ריק לפני.
 (3) אלוהים הוא משהו לא בטוח.
 (4) האמונה מתחלפת כמו הבינה והחלום.
 (5) "מה שצריך לעשות" נתן לויכוח, ואין דבר המחזקים סופית את ההסברים.
 (6) מי שמתחייב הוא לא יותר אחראי מי משלא מתחייב.
 (7) אני מתנהג לפי האינטרסים שלי. וזה לא הופך אותי לא לפחדן ולא לגבור.
 (8) האינטרסים שלי לא מצדיקים ולא משמיצים שום דבר.
 (9) הנימוקים שלי הם לא יותר ולא פחות טובים מאלו של אנשים אחרים.
 (10) האכזריות מחרידה אותי, אך לא בגלל זה היא בעצמה יותר או פחות טובה מהחסד.
 (11) מה שיוצא היום מפי או מפי של אחרים, לא שווה למחר.
 (12) למות הוא לא יותר טוב מלחיות, או מלא ללדת, אך גם לא יותר גרוע.
 (13) גליתי, לא דרך הלימוד אלה דרך הניסיון והעיון שאין מהות לחיים אם הכל נגמר עם המוות.

4) התלות

היום השני:

- (1) כל משאני מבצע, מרגיש או חושב, לא תלוי בי.
- (2) אני הפכפך ותלוי במעשים המתרחשים סביבי. כאשר אני מנסה לשנות "את סביבתי או את עצמי" הסביבה היא המשנה אותי. אז אני מחפש את העיר או את הטבע, או את ההצלה החברתית או מאבק חדש שיצדיק את קיומי ... בכל אחד מהמקרים האלה הסביבה היא זאת שקובעת את עמדותי. בצורה כזאת שגם האינטרסים וגם הסביבה משאירים אותי באותו מקום.
- (3) ואז אני אומר לעצמי שלא משנה מה או מי המחליטים. במקרים אלו אומר אני לעצמי שאני חייב לחיות כי זה מצבי. אני אומר דברים אלו אך בלי לנמק אותם. מותר לי להחליט, לחשוש או לא לשנות. רק באופן זמני דבר אחד הוא יותר טוב מהשני, ואין "יותר טוב" או "יותר גרוע" מוחלט.
- (4) אם משהו יגיד לי שמי שלא אוכל אלול למות אשיב לא שזה נכון כי צרכיו דוקרים אותו לאכול, אך לא אוסיף להגיד לו שמאבקו לאכול מצדיק את קיומו. גם לא אגיד שזה לא נכון. אגיד, בפשטות, שמדובר במעשה אחיד או כללי נחוץ לקיום, אבל בלי משמעות כשמפסידים את הקרב האחרון.
- (5) אגיד, בנוסף לזה, שאני מזדהה עם המאבק של העני והמנוצל והנרדף. אגיד שאני מרגיש "שלם" עם הזדהות זאת, אבל אבין שאין אני מצדיק אותם.

5) חששות לגבי הכיוון

היום השלישי:

- (1) היו מקרים שהקדמתי למעשים שהתרחשו יותר מאוחר.
- (2) היו מקרים שקלטתי מחשבות רחוקות.
- (3) היו מקרים שתיארתי מקומות בהם לא בקרתי מעולם.
- (4) היו מקרים שתיארתי דברים שהתרחשו כאשר נעדרתי.
- (5) היו מקרים ששמחה עצומה גברה אותי.
- (6) היו מקרים שהבנה כללית תקפה אותי.
- (7) היו מקרים שאחוזה מושלמת עם הכלל הלהיבה אותי.
- (8) היו מקרים ששברתי את חזונותי, וראיתי את המציאות באופן חדש.
- (9) היו מקרים שזיהיתי כמשהו שראיתי מחדש, דבר מה שראיתי בפעם הראשונה.

... וכל זה נתן לי סיבה לחשוב.

מבין אני שבלי כל הניסיונות האלו, לא הייתי יכול לצאת מהמצב של חוסר מהות החיים.

6) חלום והתעוררות

היום הרביעי:

- (1) אינני יכול לראות כמציאות מה שאני רואה בחלומותיי וגם לא את מה שאני רואה באשליותיי, וגם לא מה שאני רואה כאשר אני ער אבל חוזה.
- (2) יכול אני לראות כמציאות את מה שאני רואה כאשר אני ער ולא חוזה. זה לא קשור למה שהחושים קולטים, אלא לפעולות שהמוח שלי עושה עם "הנתונים" שעליהם אני חושב. כי הנתונים התמימים והחשודים מגיעים דרך החושים החיצוניים והפנימיים ואפילו גם דרך הזיכרון. החשוב הוא שהמוח יודע את זה כאשר הוא ער, ומאמין בזה כאשר הוא ישן. רק במקרים בודדים קולט אני את המציאות באופן חדש ואז אני מבין שאת הדברים הרגילים שראיתי דומים לחלומות ודומים לאשליות.

ישנה צורה אמיתית להיות ער: היא זאת שהביאה אותי לערער עמוק על כל מה שנאמר עד עכשיו והיא זאת, שפתחה לי את הדלת לגלות מהות קיום הדברים.

7) נוכחות של הכוח

היום החמישי:

- (1) כאשר הייתי ער באמת טיפסתי מהבנה להבנה.
- (2) כאשר הייתי ער באמת והעצמה הייתה חסרה לי על מנת להמשיך להתרומם יכולתי להוציא את הכוח מתוך תוכי. הוא היה בכל גופי. האנרגיה הייתה אפילו בתאים הקטנים ביותר בגופי. אנרגיה זו זרמה והייתה יותר מהירה ויותר עזה מהדם.
- (3) גיליתי שהאנרגיה התמקדה בנקודות גופי שהיו פעילים ונאלמה כאשר הם חדלו לפעול.
- (4) בזמן מחלה חסרה לי האנרגיה או היא התרכזה בנקודות הנגועות. אבל אם הייתה המצליחה לחזור לזרימתה הנורמלית, הרבה מחלות היו נסוגות.

מספר עמים ידעו את זה ופעלו על מנת להחזיר את האנרגיה לזרימה ע"י כל מיני דרכים, שהיום הן לא מוכרים לנו.

מספר עמים ידעו את זה והנבחרים פעלו והעבירו את האנרגיה לאחרים, וכך נוצרו "המשכילים" בהבנה ואפילו "הפלאים" הפיסיים.

8) שליטה על הכוח

היום השישי:

- (1) קיימת שיטה להדריך ולרכז את הכוח הזורם בגוף.
- (2) קיימם בגוף נקודות שליטה. התנועה, ההרגשות והמחשבות תלויים בהן. כאשר האנרגיה פועלת בנקודות אלה, מתרחשות ההתגלויות המוטוריות, הרגשיות והשכליות.
- (3) אם האנרגיה פועלת יותר פנימית או שטחית הגוף, נוצרת השינה העמוקה, החצי שינה או המצב של ערנות... יכול להיות שההילות המסובבות את הגוף או את ראש הקדושים (או של הערים הגדולים) בצירים של החרדים, מתייחסים לתופעת האנרגיה, שבמקרים מסוימים, מתגלים באופן קיצוני.
- (4) קיימת נקודת שליטה להיות - ער- באמת ויש אופן להוביל את הכוח אליו.
- (5) כאשר מובילים את האנרגיה למקום זה, יתר נקודות השליטה זזות לסירוגין.

כאשר הבנתי את הדבר הזה וזרקתי את הכוח לנקודה עליונה זו, כל גופי הרגיש את עוצמה העצומה של האנרגיה והיא דפקה חזק במצפוני, ועליתי מהבנה להבנה. אבל ראיתי גם שאני יכול לרדת למעמקי התודעה, אם אני מאבד את שליטת האנרגיה. נזכרתי אז באגדות לגבי "השמייס" ו"הגהנום" וראיתי את קו המפריד בין שני המצבים.

9) התגלמויות של האנרגיה

היום השלישי:

- 1) אנרגיה זו יכולה "להשתחרר" מהגוף ולנוע בגוף בלי לאבד את איחודה.
  - 2) אנרגיה זו מאוחדת, הייתה מין "גוף כפול" השייכת להצגת הסנסטיזיה של הגוף עצמו בתוך מרחב התצוגה (על קיום מרחב זה והצגת התחושות המתאימות לה בפנים הגוף, לא נתנה המדע מידע מספיקה).
  - 3) האנרגיה המופרשת (כלומר: מתוארת "מחוק" לגוף או "נפרדת" מתחתיתה החומרית) נמסה כדמות או הייתה מופיעה כמו שהיא, תלוי באיחוד הפנימי של האדם.
  - 4) יכולתי לבדוק "שהחשיפות" של האנרגיה (הצגת הגוף "מחוק" לגוף) התרחשו החל מהרמות הנמוכות ביותר של המוח. במקרים אלו, כתשובה לפגיעת איחוד החיים. לכן, היו מקרים של מספר מדיום במצב תודעה נמוכה ועם איחוד הפנימי בסכנה, שהגיבו באופן בלתי מודע ולא מוכרת להם ויחסו תשובה זו "לגורמים" זרים ולא לעצמם.
- "הרוחות" ו"השדים" של מספר עמים או מגדי עתידות, היו בעצם "הכפולים" של אותם אנשים שהרגישו תפוסים בידיהם. מכיוון שמצב שיכלם היה מעורפל בגלל שאיבדו שליטה בכוח, הרגישו שמישהו זר שולט בהם שיצרו תופעות אל טבעיות. אין ספק שהרבה "תפוסים" סבלו מזה. המכריע עם כן היה, שליטת הכוח.
- זה שינה לגמרי את דעתי לגבי החיים הרגילים והחיים אחרי המוות. דרך מחשבות וניסיונות אלו, אבדתי את אמונתי במוות ומאז אני לא מאמין בה, בדיוק כמו שאיני מאמין בחוסר מהות החיים.

10) הוכחות של המהות

ביום השמיני:

- 1) חשיבותה האמיתית של החיים התגלתה לי מולי.
- 2) חשיבות חיסול הסתירות הפנימיות שכנעה אותי.
- 3) חשיבות שליטת הכוח, על מנת להשיג איחוד והמשכיות, מלאה אותי באושר עם מהות.

11) המרכז המואר

היום התשיעי:

- 1) בתור הכוח נמצא "האור", שנבע "ממרכז" מסוים.
  - 2) ככל שהייתה מתרחקת מהמרכז האנרגיה הייתה מתפזרת, אבל המרכז המואר תפקד באופן מתאים ככל שהתאחד והתפתח.
- לא התפלאתי למצאו בעמים קדומים אדיקות באל- שמש וראיתי שכמה מהם התפללו לשמש בגלל שהוא נתן חיים לאדמה ולטבע, אחרים גילו בגוף נעלה זה את הסמל למציאות יותר עליונה.
- היו כאלה שהרחיקו לכת וקבלו ממרכז זה כשרונות רבים, שלפעמים "ירדו" כמו לשונות אש על המושרים, לפעמים כמו כדורים מוארים, לפעמים כמו סנה בואר שהופיע מול המאמין המופחד.

12) הגילויים

היום העשירי:

מעטים אבל חשובים היו הגילויים שלי, אשר כך אסכם אותם:

- (1) הכוח זורם בגוף על כורחו, אבל אפשר לכוון אותו דרך מאמץ של התודעה. ההשג בשינוי מודרך מהתודעה מוסר לבן אדם חופש מהתנאים "הטבעיים", שכנראה משלטים על התודעה.
- (2) בגוף קיימים נקודות פקוח של פעילותיו השונים.
- (3) ישנם הבדלים בין המצב ער-אמיתי ומצבים אחרים של תודעה.
- (4) אפשר לכוון את הכוח עד לנקודות של ערנות אמיתית (אם מבינים את הכוח כאנרגיה שכלית המלווה דמויות מסוימות "וכנקודה" המצאות של דמות "במקום" מסוים בחלל ההצגה).

מסכנות אלה נתנו לי להכיר בתפילות של העמים הקדומים את ההתחלה של אמת שהתכחה עם הפולחנים ועם העבודות החיצוניות, והם לא הספיקו על מנת לפתח את העבודה הפנימית שעשוי בצורה מושלמת, מקשר את האדם עם המקור המואר של עצמו.

לבסוף, שמתי לב "שגילויי" לא היו מה שחשבתי, אלא היו גילויים פנימיים שאליהם מגיע כל מי שבלי סתירות, מחפש את עצמו בתוך ליבו.

13) העקרונות

שונה היא הגישה מול החיים והדברים, כאשר ההתגלות הפנימית פוגעת כמו ברק.

אם מתקדמים צעד אחר צעד, ואם מהרהרים את הנאמר ואת מה שעדיין לא נאמר, יכול אתה לשנות את החוסר מהות למהות.

חייך הם בעלי חשיבות. חייך, תחת חוקים, ניתנות לבחירה.

לא על חופש אני מדבר. מדבר אני על שחרור, על תנועה, על תהליך. לא על חופש כמשהו דומם, אלא על שחרור צעד אחר צעד, כמו שמשחרר מהדרך מי שמתקרב לעיר. אז "מה שצריך לעשות" לא תלוי במורל רחוקה, בלתי מובנת ומוסכמת, אלא מחוקים: חוקי חיים, אור והתפתחות.

הנה "העקרונות" היכולים לעזור לך בחיפוש אחרי האיחוד הפנימי.

- (1) ללכת נגד התקדמות הדברים, זה כאילו ללכת כנגד עצמנו.
- (2) אם מאמצים משהו למטרתו מקבלים את הפכו.
- (3) אל תתנגד לכוח גדול. תסוג עד שהוא יחליש ואז תתקדם אם החלטיות.
- (4) הדברים הם בסדר כאשר הם מתקדמים ביחד ולא בנפרד.
- (5) אם בשבילך היום והלילה, הקיץ והחורף הם בסדר, הצלחת להתגבר לסתירות.
- (6) אם אתה רודף אחרי התענוגות, אתה מתחבר לסבל. אבל, כל עוד אתה לא פוגע בבריאותך, תהנה בלי מעצורים בכל הזדמנות שיזדמן לך.
- (7) אם תרדוף אחרי מטרה, תקשור את עצמך אליה. אם תבצע את הכל כמטרה בפני עצמה, תשתחרר.
- (8) תצליח לפטור את בעיותיך כאשר תבין אותן במקורן ולא כשתרצה לפתור אותן.
- (9) כאשר אתה מזיק לאחרים אתה מתקשר לנזק. אבל, אם אתה לא מזיק באף אחד, חופשי אתה לעשות את רצונך.
- (10) כאשר אתה מתייחס לאחרים בדיוק כמו שאתה רוצה שהתייחסו אליך, אתה משתחרר.
- (11) לא משנה באיזה צד האירועים העמידו אותך, חשוב שתבין שבעצם אתה לא בחרת אף צד.
- (12) הסתירות והמעשים המלוכדים מצטברים אצלך. אם תחזור על המעשים המלוכדים, אין דבר שיוכל לעצור בעדך.

תהיה כמו כוח עצום בטבע, כאשר לא מוצא מעצור בדרכו. תלמד להבחין בין קושי, בעיה, מכשול וסתירה. אם אלה מתניעים ומעודדים אותך, הסתירה מעקבת אותך בתוך מעגל סגור.

כאשר תתקל בכוח, אושר וחסד עצום בתוך לבך, או כאשר תרגיש חופשי ובלי סתירות, מיד תודה בתוכך. וכאשר המצב יהיה הפוך תבקש באמונה שלימה והכרת התודה שצברת תחזור מוחלף ומוגבר בתועלת.

(14) מורה הדרך הפנימי

אם הבנת את מה שהוסבר עד עתה, יכול אתה לנסות דרך עבודה פשוטה ההתגלמות של הכוח. עכשיו, אין זה אותו דבר שתשמור על עמדה שכלי פחות או יותר נכונה (כאילו מדובר על התכונות לעשייה טכנית) שתקבל על עצמך טון ופתיחה רגשית שאליה שואפים להתקרב המשירים. לכן השפה שבה משתמשים להעברת אמת זו, נוטה להקל עמדה זו, המציב אותנו ביותר קלות מול התחושה הפנימית ולא מול הדעה לגבי מה שצריך להיות "התחושה הפנימית".

עכשיו תקשיב טוב מה שאני הולך להסביר לך, זה קשור למראה הפנימי שיכול אתה למצאו בעבודה עם הכוח, ולכיוונים שיכול אתה להטביע לפעילותך השכליות .
 " בדרך הפנימי יכול אתה להתהלך מואר או חשוך. תהיה ער לשני השבילים הנפתחים מולך.

אם תשליך את עצמך לאזורים החשוכים גופך תנצח והוא ישלוט. אז, יצמחו הרגשות ודמיונות של רוחות, כוחות וזיכרונות. משם יורדים עוד ועוד. שמה נמצאים השנאה, הנקמה, הזרות, הבעלות, הקנאה, רצון לשהייה. אם תרד עוד יותר, ישתלטו עליך התסכול, הטינה וכל החלומות והרצונות שהביאו הרס ומוות לאנושות.

אם תדחוף את עצמך לכיוון המואר, תמצא בכל צעד שתתן התנגדות ועייפות. לעייפות בעליה יש אשמים. חייך מכבידים, זיכרונותיך מכבידים, מעשיך הקודמים מגבילים את העלייה. עלייה זו קשה בגלל שגופך נוטה להשתלט.

בצעדי העלייה מתגלים אזורים משונים, בצבעים טהורים וצלילים לא מוכרים. אל תברך מהטיהור, הפועל כמו האש ומפחיד עם רוחותיו. תדחה את הרתיעה ואת הייאוש. תדחה את החשק לברוח בחזרה לאזורים הנמוכים וחשוכים. תדחה את הדביקות לזיכרונות.

תבחר בחופש הפנימי, אדיש לחלומות המראה, מוחלט לעלייה. האור הטהור בוקע בפסגות ההרים הגבוהים והמים הצבועים באלפי צבעים יורדים בין מנגינות בלתי מזוהות אל תוך רמות ושדות צחים.

אל תפחד מלחץ האור המרחיק אותך ממרכזו, כל פעם ביותר כוח. ספוג אותו כמו מים או רוח, כי בו נמצאים החיים.

כאשר בתול שרשרת ההרים תמצא את העיר המוסתרת, חייב אתה להכיר את הכניסה. אבל את זה תדע רק ברגע שחייך ישתנו. חומותיה הגבוהות מצויירות, צבועות, "מורגשות". בעיר זו שמור את הנעשה ואת מה שעדיין לא נעשה ... אבל לעינך הפנימי השקוף כהה. כן, החומות הן בלתי חדירים בשבילך !

קח את הכוח מהעיר המוסתרת. חזור לחיים הדחוסים, עם המצח והידיים מוארים".

15) חווית השלווה ומעבר הכוח

- (1) הרפה טוב את גופך ותשתיק את המוח. אז, תדמיין לך כדור שקוף ומבריק שבירידה אליך משתכן בתוך לבך. באותו רגע תרגיש שהכדור מאבד את צורתו והופך להרגשה בתוך החזה.
- (2) תביט איך הרגשת הכדור מתפזר לאט מהלב אל מחוץ לגוף, בזמן שנשימתך מתרחבת ומתעמקת. כאשר התחושה מגיעה לגבולות הגוף, יכול אתה לעצור ולהרגיש את חווית השלווה הפנימית. שם יכול אתה להישאר כל הזמן שמתאים לך. אז תסוג את ההתפשטות להתחלתה (כמו בהתחלה, ללב), כדי להשתחרר מהכדור ולסיים את התרגיל שלב ורגוע. תרגיל זה נקרא "חווית השלווה".
- (3) אבל, אם ברצונך לחוות את המעבר לכוח, במקום לסגת מההתפשטות להגדיל אותה ולתת לרגשות ולעצמך ללכת אחריו. אל תשים לב לנשימה ... תן לה לפעול בעצמה, בזמן שההתפשטות ממשיכה מחוץ לגופך.
- (4) אני חוזר: ברגעים אלה, תקשיב רק להרגשות הכדור המתפשט. אם אתה לא מצליח, כדאי שתעצור ותמשיך בפעם הבא. בכל אופן, אם לא תצליח במעבר, תוכל לנסות הרגה מעניינת של שלווה.
- (5) אבל, אם הצלחת להרחיק לכת, תתחיל להרגיש את המעבר. החל מהידיים ואזורים אחרים בגוף תתחיל להרגיש טון שונה מהרגיל. אחר כך, תקלוט תנודות מתגברות וזמן קצר לאחר מכן יצמחו בכוח צורות ורגשות. אז, תן למעבר להתחולל.
- (6) כשתקבל את הכוח, ותלוי בצורת הדימוי שלך, תרגיש באור או בצלילים משונים. על כל פנים, החשוב יהיה התנסות בהרחבת התודעה, שאחד מסימניה יהיה הבנה יותר גדולה ונכונות להבין את הקורה.
- (7) כאשר תרצה, יכול אתה לחזור ממצב מיוחד זה (אם קודם לא נעלם), מספיק שתרגיש שהכדור מקטין ואחר כך יוצא מחוץ לך באותו דרך שהתחיל.
- (8) חשוב להבין, שהרבה מצבים של הפרעות בתודעה נוצרים, בדרך כלל, מתפעול מנגנון דומה לזה שתיארנו. כמובן שמאולתרים בטקסים משונים או מוחזקים ע"י תרגילים מעיפים, פעילות יתר, השנות ועמדות, שבכל המקרים, מפריעים לנשימה ומעוותים את ההרגשה הכללית של הגוף. בשטח זה כלולים ההיפנוזה, המדיומים וגם השפעת הסמים, שבדרך אחרת, גורמים לאותם תוצאות. ודרך הגב, לכל המקרים שהזכרנו סימנים דומים, חוסר שליטת עצמית ואי מודעות במתרחש. תחשוש ממצבים אלה ותתייחס אליהם כאל "רגעים גורליים" שעברו הבורים, המנוסים ואפילו "הקדושים", הכל לפי האגדות.
- (9) אם עבדת לפי ההמלצות, בכל אופן יכול לקרות שלא הצלחת את המעבר. זה לא צריך להדאיג אותך, אלא להיות סימן לחוסר, חופשיות" פנימי, עקב מתיחות, בעיות בדינמיקה בדמויות, ובסיכום התפלגות בהתנהגות הרגשית ... דבר, שדרך הגב, יופיע בחיים היום יומיים.

16) השלכת הכוח

- (1) אם הצלחת לנסות את מעבר הכוח תוכל להבין איך, על אותו בסיס אבל בלי ההבנה, עמים שונים קידמו טקסים ואמונות שהתפזרו בלי סוף. כך, עקב הניסיונות שהזכרנו, האנשים הרגישו "בהתפלגות" הגוף וחווית הכוח נתן להם את ההרגשה (בהרחבת התיאור) שהאנרגיה נמצאת "בחוץ", והאמינו שיכולים להקרין אותה החוצה.
- (2) הכוח "הוקרנה" לאנשים אחרים וגם לחפצים מסוימים "מתאימים" וקבלו ולשמרו. אני מאמין שלא היה לך קשה להבין את התפקיד של הקידושים בדתות שונות, באותה מידה, פירושם של מקומות קדושים ושל כמרים "טעונים" בכוח (עם "כשרונות" מיוחדים). כאשר בתוך המקדשים חפצים מסוימים היו מקור לאמונה וטקסים, הם בטח "החזירו" למאמינים את האנרגיה המצטברת מהתפילות חוזרות. וזאת מגבלה להבנת עשיית האדם להסביר מעשים אלה בריאת חיצונית לפי תרבות, מרחב, היסטוריה ומסורת כאשר הניסיון הבסיס הפנימי הוא נתון מהותי על מנת להבין כל זה.

- (3) "השלכת", "טעינת" והחזרת" הכוח, הוא נושא שעליו נחזור יותר מאוחר. אבל מעכשיו אומר אני לך שאותו תהליך עובר אצל חברות לא דתיות, שמנהיגה ואנשיה החשובים מוארים באופן מיוחד לזה המסתכל בהם, והיה רוצה "לגעת" בו, או לקחת חלק מבגדיו או מכליו.
- (4) כי כל הצגה של דבר מה "הגבוה" נמשך מעל לקו הנורמלי של הריאה. "וגבוהים" הם האנשים "המחזיקים" בנדיבות, בחכמה ובכוח. אבל "למעלה" נמצאים ההיררכיה והסמכויות והדגלים והמדינה. ואנחנו, בני מותה, חייבים "לעלות" בכל מחיר בסולם החברתי ולהתקרב לסמכות. מצבינו הוא באמת רע, מודרכים עדיין ע"י מנגנונים (המתאימים לדימוי הפנימי, אם ראשנו "למעלה" ורגלינו באדמה)! כמה מצבנו רע, כאשר מאמינים בדברים כאלה (ומאמינים בגלל "שהמציאות" נמצאת בדימוי הפנימי)! כמה מצבנו רע, כאשר מבטנו החיצוני הוא לא אלה השלכה נסתרת של הפנימי !

(17) איבוד ודיכוי של הכוח

- (1) מכות האנרגיה החזקות ביותר, קורות במצבים של אי שליטה. שהם: דמיון ללא מעצורים,
- סקרנות פרועה, דיבור מפרס, מין קיצוני ותפיסה מוגזמת (בריאה, שמיעה, טעימה ועוד, בצורה בלתי מוגבלת ובלי מטרה). אבל, חייב אתה להכיר שהרבה מתנהגים בצורה כזאת בגלל שכך פורקים מתחים כאובים. אם לוקחים בחשבון את כל מה שנאמר קודם תסכים איתי שעדיף לא לדכא אותם אלא לסדר אותם.
- (2) לגבי המין, כדאי שתבין: תפעול זה לא חייב דיכוי, כי אם לא נרגמים תוצאות של עינוי וסתירה פנימית. המין מתכוון ונגמר בעשייה, אבל לא כדאי שימשיך להשפיע על הדמיון ושימשיך לחפש באופן אובססיבי מטרה חדשה.
- (3) השליטה על המין ע"י "מורל" חברתי או דתי שימש למזימות לא קשורות להתקדמות, אלה להפך.
- (4) הכוח (האנרגיה שהיא ההתגשמות של הרגשות בתוך הגוף) התפרקה לדמדומי החברות המדוכאות, שם התרבו מקרי "השטנות", "מכשפים", כפירה ופשעים מכל הסוגים, שנהנו מהסבל וההרס של החיים והיופי. במספר שבטים ותרבויות הפושעים התפזרו בין אלה שהוציאו להורג לבין אלה שהרגו. במקרה אחרים רדפו אחרי המדע וההתפתחות כי הם התנגדו להגיון, לדמדומים ולדיכוי.
- (5) עדיין קיים במספר עמים לא מתקדמים דיכוי של המין, בדיוק כמו באחרים הנחשבים "מתקדמים". גם אלה וגם אלה סמני ההרס הם גדולים, למרות שמקור ההתחלה הוא שונה.
- (6) אם תבקש ממני הסבר נוסף אגיד לך שהמין הוא קדוש ומקור החיים והיצירה. בדיוק כמו משם נוצר ההרס כאשר אינו מתפקד כעוגן.
- (7) לעולם תאמין לאלה המרעילים את החיים כאשר מתייחסים למין כאל משהו תעב. להפך,
- בו יש יופי ולא סתם קשור לרגשות הכי יפים של החיים.
- (8) תהיה זהיר, ותתייחס אליו כאל פלא ובעדינות, בלי להפוך אותו למקור של סתירות או למפורר אנרגית החיים.

18) תפעול ותגובת הכוח

הסברתי לך קודם: "כאשר תמצא בתוך לבך כוח גדול, שמחה ונדיבות, או כאשר תרגיש חופשי בלי סתירות, מייד תודה בתוך תוכך".

- (1) "להודות" פרוש לרכז את כל מצבי הרוח החיוביים מחוברים לדימוי, לצורה. מצב חיובי זה גורם לכך שבמצבים לא רצויים, ובגלל שנזכרים בעבר, מופיע הדמות שליווה אותו קודם. מכיוון, שמטען" שכלי זה יכול להיות מחובר לחזרות המעבר, הוא יכול לסלק רגשות שליליות שבמצבים מסוימים יכולים להופיע.
- (2) אם הצלחת לצבור מצבי רוח חיוביים, כל מה שתבקש מתוך תוכך, יתקבל מוכפל. ואני כבר לא צריך לחזור ולהגיד שתהליך זה שימש (מטושטש) כדי "לטעון בחוץ" דברים או אנשים או גורמים פנימיים הנחשפים, באמונה שיקשיבו לדרישות ולבקשות.

19) המצבים הפנימיים

- עכשיו צריך אתה לרכוש מספיק תחושה מהמצבים הפנימיים שבהם תמצאה במך חיך, ובמיוחד במשך עבודתך ההתפתחותית: אין לי אפשרות אחרת אלא דרך לתאר, אלא דרך הדימויים (במקרה זה, אלגוריות). יתרונם הוא לרכז "באופן חזותי" את מצבי הרוח המסובכים. מצד שני, היחידות בהתחברות מצבים שונים באותו תהליך, מכניס מגוון בתארים, תמיד מפוצלים, שאליהם הרגילו אותנו העוסקים בנושא.
- (1) המצב הראשון, שבו החוסר מהות בולט (אותו הזכרנו בהתחלה) יקרה "מרץ מפוזר". הכל נמשך אחרי הצרכים הפיזיים, אבל לפעמים אלה מתערבבים עם הרצונות ועם דמויות סותרות. שם קיים הקדרות בסיבות ובעיסוקים. בשלב זה נמצאים במצב של צמח, אבודים בין צורות משתנות. מנקודה זו אפשר להתפתח רק דרך שתי דרכים: המוות או מוטציה.
  - (2) המוות מעמיד אותך מול התוהו ובהו והחושך. הקדמונים הכירו מראה זה ובדרך כלל הציבו אותו "מתחת לאדמה" או במצולות העמוקות. היו גם כאלה שביקרו מלוכה זו, "וקמו לתחייה" מוארים. תבין, "תלת" המוות קיים המרץ המפוזר. אולי המוח האנושי מחבר את ההתפוררות האנושי עם תופעות מאוחרות של השתנות, ואלי מקשר גם את התנועה המפוזרת עם הטרנס לידה. אם כיוונך הוא של עליה, "המוות" משמש ניתוק עם השלב הקודם. דרך המוות עולם לשלב הבא.
  - (3) בהגיעו אליו, מוציאים את המקלט של הנסיגה. משם נפתחות שתי דרכים: החרטה, והמוות שעזר לך לעלות. אם תבחר בראשון זה בגלל שאתה בוחר לגמור עם חיך הקודמים. אם תבחר בדרך המוות תרד לתהום, עם הרגשה של מהגל סגור.
  - (4) אמרתי לך שקיימת דרך לברוח מהמרץ התהומי, שהוא דרך המוטציה. אם תבחר בדרך זו זה בגלל שאתה רוצה לעלות ממצב הקשה, אבל בלי לאבד את היתרונות הבודדים. הדרך הזאת היא מזויפת, היא מוכרת כמו "יד מקופלת". הרבה מפלצות יצאו מתוך מעבר מסובך זה. הם רצו לתפוס את השמיים בלי לעזוב את הגהנום, ולכן השליכו בעולם העצמאי המון סתירות.
  - (5) אני מניח, שבעליה דרך מלכות המוות והחרטה, הגעת למושב השאיפה. למעשה, אינך יכול לעצור. שני כרכובים צרים מחזיקים את ביתך: השמירה והתסכול. השמירה היא מזויפת ובלתי יציבה. בהתהלך בה אתה מאשלה עם הרעיון של קביעות, אבל בעצם אתה יורד במהירות. אם תבחר בדרך התסכול, עלייתך תהיה קשה, אבל-לא-מזויפת.
  - (6) מתסכול לתסכול, תגיע לשלב הבא הנקרא "מושב הסטייה". זהירות עם שתי הדרכים העומדים לפניך: דרך ההחלטה המובילה ליצירות, או דרך הטינה המובילה אותך בחזרה לנסיגה. ושם עומד אתה מול הדילמה: או שאתה בוחר בדרך לחיות במודעות (בהחלטיות)
  - (7) או שאתה חוזר מתוסכל לחיים הקודמים. המונים לא מצליחים להתגבר, וחותרים את האפשרויות שמה.
  - (8) אבל אתה, שעלתה בהחלטיות למושב הנקרה "הולדה". שם ישנם שלוש דלתות: "ירידה", "ניסיון" "והשפלה". הירידה מובילה אותך ישירות למעמקים, ורק טעות חיצוני יכול להפיל אותך לשם. קשה לי להאמין שתבחר דלת זו. ההשפלה מובילה

(9) ותן בעקיפים לתהום, בנסיגה מסולסלת וסוערת שבה תהרהר כל הזמן על כל מה שאיבדת והקרבת למען אל נסתר. חשבון נפש זה המוביל להשפלה הוא כוזב בגלל שאתה לא מעריך ולא מודד מכון את הדברים שאתה משווה. אתה משווה את מאמץ העלייה עם "היתרונות" שעזבת. אבל אם תסתכל מקרוב, תראה שבעצם עזבת אותם בגלל סיבות אחרות. ההשפלה התחילה, בעצם, בזיוף סיבות העלייה. אני שואל עכשיו: מה בוגד במוח? אולי הסיבות הכוזבות של שמחת ההתחלה? אולי הקשיים? אולי הזיכרון בהקרבות שלא היו קיימות, או שקרו בגלל סיבות אחרות? אני אומר ושואל: ביתך נשרף מזמן. בגלל זה החלטת לעלות, או שעכשיו אתה חושב שבגלל להחלטת לעלות הוא נשרף? הסתכלת קצת סביבך? ... אין שום ספק שחייב אתה לבחור בדלת האמצעית.

(10) תעלה דרך מדרגות הניסיון ותגיע לכיפה לא יציבה. משם ודרך מסדרון צר ומתפתל תכיר את ההפכפכות, עד שתגיע לשטח מרובך וריק (כמו משטח), הנקרה: "שטח-פתוח-של-האנרגיה".

(11) בשטח זה יכול אתה להיבהל בגלל המראה המדברי ועצום והשקט הפחיד והכוכבים הגדולים ודוממים. שם, בדיוק, מעל ראשך, תראה נעוץ ברקיע הצורה המרומזת של הירח השחור. שם תחכה לשחר, סבלן ומאמין, כי שום דבר רע יכול לקרות לך אם רק תישאר רגוע.

(12) יכול לקרות שבמצב זה, תרצה לברוח. אם זה מה שיקרה, במישושים יכול אתה להגיע לכל מקום רק כדי לא לחכות לשחר. צריך אתה לזכור שכל תנוע שם (בחושך) הוא כוזב "ומאולתר". אם לא תקשיב למה שאני אומר לך עכשיו, ותתחיל לאלתר תנועות, בוודאות תיגרר אחרי סמטאות ומושבים עד לתהום ההתפוררות החשוך.

(13) כמה קל להבין שהמצבים הפנימיים מחוברים אחד לשני! אילו יכולת לראות כמה ההיגיון הוא לוגי, היית שם לב שמי שמאלתר בעיוורון מתחיל להשפיל את האחרים ואת עצמו, לאחר מכן מרגיש תסכול ונופל אל תוך הטינה והמוות, ושוכח את כל מה שהצליח להשיג ולהרגיש.

(14) אם במשטח תשיג את היום, תגלה לפניך את השמש הזוהרת שבפעם הראשונה תאיר את המציאות. ואז תראה שבכל החי קיים תכנון.

(15) קשה מאוד שממש תיפול, רק אם באופן מודע תחליט לרדת לאזורים חשוכים, כדי להביא אור לאפילה.

כדאי לא להמשיך לפתח נושאים אלו, בגלל שבלי ניסיון, מרמים והופכים את הבדוי למציאות.

שיעזור את הנאמר עד עכשיו. אם מה שהוסבר לא משמש אותך, אין מה לערער, כי לספקנים אין יסוד וסיבה לדמות מול מראה, לשמיעת הד, לצל של צל.

(20) המציאות הפנימית

- (1) תערער בעיונים שלי. בהם תמצא תופעות אלגוריות ומראות של העולם החיצוני. אבל גם בהם יש תאורים של העולם השכלי.
- (2) גם אל תאמין "שבמקומות" בהם אתה עובר חיים באופן עצמאי. בלבול מסוג זה השחיר לקחים עמוקים ועד היום, מאמינים ששמים, גיהנום, מלאכים, שדים, מפלצות, ארמונות מקסימים, ערים רחוקות וכ"ו מתגלים "למשכילים-מוארים". ותה דעה קדומה (אבל הפוכה) טפס את הספקנים בורים, שפרשו דברים אלה כמו אשליות או הזיות של מוחות קודחות וחולות.
- (3) חייב אני לאמור, שחייב אתה להבין שמדובר המצבים שכליים אמיתיים, אבל מוסברים ע"י סמלים בלי קיום בפני עצמם.
- (4) קח בחשבון את כל הנאמר עד עכשיו ותלמד לגלות את האמת מאחורי האלגוריות, שלפעמים סותרים את המחשבה, אבל במקרים אחרים, מסבירים מציאות בלתי ניתנת לקליטה ללא התאור.

כאשר דברנו על הרי האלילים, לאן שרצו להגיע הרבה גיבורים מעמים שונים, כאשר דיברנו על גן הדן, בו אלילים ובני אדם חיו בטבע הראשוני שהשתנה, כאשר דברנו על נפילות ומבולים, נאמר אמת פנימית גדולה.

לאחר מכן הגואלים הביאו לנו את המילה והגיעו אלינו בטבע כפול, על מנת להחזיר את הגעגועים לאחדות האבודה. גם אז נאמר אמת פנימית גדולה. אבל, כאשר כל זה נאמר, מונח מחוץ לשכל, הם טעו או שקרו. בניגוד לזה, העולם החיצוני, מבולבל עם המבט הפנימי, מכריח אותו לתור דרכים חדשות. כך, הגיבור של תקופתנו טס לכיוון הכוכבים. טס דרך אזורים לא מוכרים. טס מחוץ לעולמו, ובלי לדעת נדחף אל תוך מרכזו הפנימי והמואר.

המראה הפנימי

(1) השאלה

- (1) הנה שאלתי: בזמן שהחיים עוברים, מה גודל אצלך האושר או הסבל? אל תבקש ממני לפרש מילים אלה. תענה לפי הרגשתך ...
- (2) אפילו אם אתה חכם ובעל כוח, אם האושר והחופש לא גדלים אצלך ואצל הסובבים אותך, לא אקבל את דוגמתך כתשובה.
- (3) קבל אם כן את תשובתי: קח כדוגמא את הנולד, ולא מה שצועד לכיוון המוות. קפוף מעל הסבל, ואז התהום לא יגדל, אלא החיים הנמצאים בתוכך.
- (4) אין תשוקה, דעה, או מעשה אנושי המסוגל להתעלם מהתהום. לכן, נטפל בנושא היחידי הרואי לטיפול: התהום ואיך לעבור אותו.

(2) המציאות

- (1) מי אתה? אם תאמר שהחשוב ביותר הם האהבה או הכסף, אז על מצבי רוח אתה מדבר, על משהו שאינך רואה.
- (2) אם תאמר שהחשוב הוא הכסף, הכוח, ההכרה החברתית, הסיבות המוצדקות, אלוקים או הנצחיות, אז אתה מדבר על משהו שאתה רואה או מדמיין.
- (3) נגיע להסכם, כאשר תאמר: "בוחר אני בצדק כי אני מתנגד לסבל!" ... "בוחר את זה כי זה מרגיע אותי, לא בוחר וההוא בגלל שמבלבל אותי או מאלים אותי".
- (4) יכול להיות שכל שאיפה, כל הכוונה, כל אישור וכל שלילה מסתובבים סביב מצבי רוחך? יכול אתה לענות, שאם אתה עצוב או שמח, מספר הוא תמיד מספר והשמש הוא שמש, אפילו אם הבו האדם אינו קיים.
- (5) אשיב לך שערך המספר הוא שונה תלוי אם אתה צריך לתת או לקבל, ושהשמש תופש מקום יותר גדול בתוך בני האדם מאשר בשמים.
- (6) הזוהר של חוט דק בוער, או של כוכב, רוקד מול עינך. כך אין אור בלי עין, ואם העין היה אחר, שונה יהיה הזוהר.
- (7) לכן, שלבך יאשר: "אוהב אני את הזוהר שאני רואה", אבל אף פעם אל תגיד, "אף לא השמש, אף לא החוט הדק, אף לא הכוכב, קשורים אלי!".
- (8) על איזו מציאות אתה מדבר לדג או לשרף, לחייה בגדולה, לחרק הקטן, לציפור, לילד, לזקן, לישן ולמי שעם קור או קודח מחום משגיח בחישובו או בחרדתו?
- (9) אומר אני שהד המציאות לוחש או ממלמל תלוי באוזן המאזין, ואחר יהיה ניגון "המציאות" אם האוזן משתנה.
- (10) אם כך שלבך יאשר: "אוהב אני את המציאות אני בונה!"

(3) המראה הפנימי

תביט איך, הזוג מתהלך לאיטו. בזמן שהוא מחזיק במותניה, היא משאינה את ראשה על כתפו הידידותי. ומתקדמים דרך הסתיו בתוך העלים המרפרפים ברשרוש... בגמר הצהוב, האדום והסגול. למרות הכל, יפים וצעירים מתקדמים, אל תוך הערב הערפילי האפורי. גשם דק וקר ומשחקי הילדים, בלי ילדים, בגנים שוממים.

- (1) לאחדים, זה מחדש געגועים עדינים ונעימים. לאחרים, משחרר חלומות. לעוד כמה, הבטחות שיקימו בימים הזוהרים שיבואו. כך, מול אותו ים, אחד מקבל דיכאון והשני מתפשט מעונג. ואלפים, מביטים בתדהמה את האבנים הקפואים, בזמן שאחרים מעריצים את הגבישים החרוטים בקנה מידה ענקי. חלק מדוכא וחלק מרומם מול אותו מראה.
- (2) אם אותו מראה נראה שונה לשני אנשים, איפה נצמא ההבדל?
- (3) זה אלול להתרחש בין מה שרואים למה ששומעים. קח לדוגמא את המילה "עתיד". זה מתכוון, השני נשאר אדיש והשלישי מקריב את "ההווה" בגללו.
- (4) קח לדוגמא את המוזיקה. קח לדוגמא את המילים עם פרוש חברתי או דתי.

- (5) לפעמים קורה שמראה מסוים נדחה או מתקבל ע"י ההמונים והעם. אבל, דחייה או קבלה זאת, נמצאים בתוך המראה או בחיק ההמונים והעמים?
- (6) בין החשש והתקווה, חיך מתקדמים אל תוך מראות המתאימים למשהו הנמצא בתוך תוכך.
- (7) כל העולם הזה שלא בחרת, אבל שקבלת על מנת להאניש אותו, הוא המראה שיותר גודל אם החיים גדלים. לכן, שלבך לעולם יגיד: "אף לא הסתיו, אף לא הים, אף לא ההרים הקפואים קשורים אלי", אלה שיאשר: "אוהב אני את המציאות שאני בונה!".

(4) המראה האנושי

- אם כוכב מרוחק קשור אליך, מה עלי לחשוב על מראה חי, שבו האיילים מתחמקים את העצים הישישים והחיות הטורפות מלקקות בעדינות את גוריהם? מה עלי לחשוב על המראה האנושי, שבו חיים חים משוטפים השפע והמצוקה, וכמה ילדים צוחקים ואחרים לא מוציאים כוח כדי לבכות?
- (1) כי אם אתה אומר: "הגענו לכוכבים אחרים", חייב גם אתה להגיד: "השמדנו ודכאנו עמים שלמים, מלאנו את בתי הסוהר עם אנשים שדרשו חופש, שקרנו מהבוקר ועד הלילה ... עוותנו את מחשבותינו, את רגשותינו, את מעשינו. פגענו בחיים בכל צעד, כי יצרנו את הסבל".
- (2) במראה אנושי זה מכיר אני את דרכי. מה יקרה אם מצטלבות דרכנו בכיוונים שונים? מותר אני על כל סיעה המכריזה שדעה יותר חשובה מחיים ועל כל תכלית שכדי לשלוט, יגרום סבל. כך, שלפני שאתה מאשים אותי בגלל שאני לא שייך לאף מפלגה, תבדוק את ידיך, שלא יקרה שבהם תגלה את דם השותפים. אם תחשוב שלהתחבר אליהם הופך אותנו גיבורים, מה תגיד על האדם שכל המפלגות מאשימים אותו בגלל שאינו מתחייב? רוצה אני סיבה ראויה של המראה האנושי: זאת המתחייבת להתגבר על הכאב והסבל.
- (3) שולל אני את זכות האישום הנובע מקבוצות שבהיסטוריה שלהן (רחוקה או קרובה) מופיע ביטול החיים.
- (4) שולל אני כל זכות לחשש הנובע מאלה המסתירים את פניהם החשודות.
- (5) שולל אני כל זכות לחסימת דרכים שהאדם חייב לעבור, אפילו עם הנימוק הוא הדחיפות הקיימת.
- (6) אפילו הגרוע ביותר מהרוצח זר לי. ואם אני מזהה אותו במראה, מזהה אותו בי. לכן רוצה אני להתגבר על בדברים שבי ובאחרים מנסים לבטל את החיים. רוצה אני להתגבר על התהום !

כל שאיפה של עולם, כל צדק שתדרוש, כל אהבה שתחפש, כל בן אדם שתמצא לרדוף או להרוס, קיים בתוכך. כל שינוי שיתרחש בך ישנה את כיוון מראה חיך. לכן אם אתה צריך משהו חדש, תצטרך להתגבר על המצב הישן השולט בתוך תוכך.

ואיך תעשה זאת ?

תתחיל בלהכיר שאפילו אם תשנה מקום, המראה הפנימי מלווה אותך.

(5) המראה הפנימי

- (1) אתה מחפש את הדברים שלפי דעתך יעשו אותך מאושר. בכל זאת, אין התאמה בין מה שאתה מאמין ובין מה שהאחר מחפש. יכול לקרות שאתה והוא שואפים לדברים מתנגדים, ואפילו האמנתם שהאושר של האחד מתנגד לאושר של השני, או קרה ששאפתם לאותו דבר ומכיוון שהיא הייתה אחת ויחידה, יגעתם לאותה צורת מחשבה, שהאושר של האחד מתנגד לאושר של השני.

- (2) נדמה שאפשר לריב בגלל דברים דומים או דברים המתנגדים ביניהם. לאמונות הגיון משונה, יכול להפעיל אותו התנהגות דומה בין דבר להיפוכו!
- (3) במרכז אמונתך נמצאת מפתח עשיתך. כל כך חזק הוא כסם אמונתך, שאתה מצדיק את קיומה אפילו שרק קיים בתוך ראשך.
- (4) אבל, נחזור לנקודה: אתה מחפש את הדברים שלפי דעתך יעשו אותך מאושר. מה שאתה מאמין לא נמצא בדברים אלא בתוך המראה הפנימי שלך. כאשר אתה שנינו מסתכלים על אותו פרח, יכלים להסכים בהרבה דברים. אבל כאשר אתה אומר שהוא יעשה אותך מאושר זה מקשה על הבנתי, כי אז כבר לא מדברים על הפרח אלא על מה שאתה חושב שהוא ייתן לך. מדבר אתה על מראה פנימי שאולי לא מתאים לשלי. מספיק צעד יותר כדי שתנסה לכפות עלי את מראך. תמדוד את תוצאות מעשיך.
- (5) ברור שמראה הפנימי הוא לא רק מה שאתה חושב על הדברים, אלא גם מה שאתה זוכר, מה שאתה מרגיש ומדמיין עליך ועל אחרים, על המעשים, על הערכים ועל העולם בכלל. אולי כדי שנבין את זה: מראה חיצוני זה מה שאנחנו קולטים מבדורים, מראה פנימי הוא סינון הדברים עם המנפה של עולמנו הפנימי. שתי המראות הם אחד ומהווים באופן בלתי נפרד את הראיתנו של המציאות.

6) מרכז והשתקפות

- " מראה חיצוני זה מה שאנחנו קולטים מהדברים, מראה פנימי זה מה שאנחנו מנפים ממנו דרך מנפה עולמנו הפנימי. שני המראות הם אחד ומהווים את ראיית הבלתי נפרדת של המציאות". ודרך ראיית זאת אנו בוחרים את כיוון חיינו.
- (1) ברור לך, שכפי שאתה מתקדם, הראיה משתנה.
- (2) אין אפשרות ללמוד רק דרך ההסתכלות. אתה לומד בגלל שאתה עושה משהו עם מה שאתה רואה וכמה שיותר תעשה, יותר תלמד, כי כמה שתתקדם כך ראייתך משתנה.
- (3) מה למדת לגבי העולם? למדת מה שעשית. מה אתה רוצה מהעולם? תלוי במה קרה לך. מה אתה לא רוצה מהעולם? תלוי גם במה שקרה לך.
- (4) שמע, פרש הרכב בפשוק הזמן: יכול אתה להגיע למראך העמוק ביותר דרך שלוש דרכים שונות: ומה תמצא בפנים? תעמוד במרכז מראך הפנימי ותראה שכל כיוון מכפיל מרכז זה.
- (5) מוקף מחומה מראות משולשת, המראה שלך משתקף בלי סוף, בגווים אינסופיים. ושם כל תנועה מתחלפת ומשתנה פעם ועוד פעם, בהתאם לכיוון רעייתך לדמויות שבהם בחרת להסתכל. יכול אתה לראות מולך את גבך, ועם תזיז את היד הימין, תזוז יד שמאל.
- (6) אם תשאף למשהו בראה העתיד, תראה שהיא מופיעה במראה של ההווה, או של העבר.
- (7) פרש הרכב בפשוק הזמן, מה הוא גופך אם לא הזמן עצמו?

7) כאב, סבל ומהות החיים

- (1) הכאב או הרעב, הצמא, המחלה וכל פגיע גופני. הסבל הוא הפחד, התסכול, יוסר אמונה וכל פגיע שכלי. הכאב הפיסי ייסוג במידה שהחברה והמדע יתקדמו. הסבל השכלי ייסוג במידה שהאמונה בחיים יתקדם, זאת אומרת במידה שהחיים יקבלו מהות.
- (2) אם במקרה רואה אתה את עצמך כמטאור חולף שאבד את זוהרו כאשר נגע בארץ, תקבל את הכאב ואת הסבל כטבע הדברים. אבל אם תאמין שנזרקת לעולם לקיים את מסימה הומנית, ותודה לכל אלה שהקדימו אותך ובנו בעמל את המדרגה לעלייתך.
- (3) נוקב באלף שמות, יוצר מהות, משנה עולם ... הורך והורי הורך נמשכים בך. אתה לא מטאור שנופל, אלא כוכב זוהר שטס לכוון השמים. אתה מהות העולם וככל שאתה מבחיר את מהותך, מהיר אתה את העולם. כאשר אתה מאבד את מהותך, העולם מחשך והתהום נפתח.
- (4) אגיד לך מה היא מהות חייך: "להאניש את העולם!". מה זה להאניש את העולם? להתגבר על הכאב והסבל, ללמוד ללא מעצורים, לאהוב את המציאות שאתה בונה.

- (5) אינני יכול לבקש ממך להתקדם יותר, אבל גם לא יהיה מביש להדגיש: "תאהב את המציאות שאתה בונה ואפילו המוות לא יוכל לעצור את מעופך!".
- (6) לא תצליח להשיג את מסימתך אם לא תרכז את המאמץ בהתגברות הכאב והסבל של אילה הסובבים אותך. ואם תשיג שהם גם יאנישו את העולם, תפתח את עולמך לחיים חדשים.

(8) הפרש וצלו

כאשר השמש האדים את הדרך, הצללית התארכה הין הסלעים והשיחים הסמיכים. והפרש האט את הליכתו, עד שנעצר ליד אש צעיר. וזקן, שעם ידיו ליטף את האש, בירך את פרש. הנ"ל ירד ושניהם דברו. לאחר מכן הפרש המשיך את דרכו.

כאשר הצל ירד תחת פרסות הסוס, הפרש עצר לרגע והחליף כמה מילים אם גבר שעצר אותו לרגע בצד הדרך.

כאשר הצל יתארך מאחורי גבו של הפרש, הנ"ל כבר לא האט את צעדו. וצעיר שניסה לעצור אותו, הספיק לצעוק לו: "אתה מתכוון לכיוון הלא נכון!".

בלילה ירד הפרש מסוסו ורק הספיק לראות את הצל בנשימתו. ואז, נאנח לעצמו ולכוכבים ואמר: "במך אותו יום, זקן דבר אלי על הבדידות, המחלה והמוות, גבר, אודות צורת הדברים ומציאות החיים. בסוף, נער שאפילו לא דבר איתי, ובצעה ניסה לסתות את דרכי לכיוון בלתי ידוע לו.

הזקן פחד לאבד את דבריו ואת חייו, הגבר פחד לא להשיג משהוא חשב הם דבריו וחייו. והנער, פחד שלא יוכל לברוח מדבריו וחייו.

מפגשים מוזרים אלה, בהם הזקן סובל הגלל העתיד הקצר ומסתתר בעברו הארוך. הגבר סובל בגלל מצבו הנוכחי, ומחפש מקלט בדברים שכבר היו או יקרו, תליו עם מתאימים אותו מקדימה או מאחורה. והצעיר סובל בגלל בעבר קצר נושך לו את עקביו, ודוחף אותו לברוח לעתיד ארוך.

למרות זאת, מגלה אני בשלושת הפנים את פניי, ומרגיש שכל בן אדם, ולא משנה את גילו, יכול להתהלך בזמנים הללו ולראות בהם רוחות שלא קיימים. קיים היום עלבון נעורי? קיים היום זקנות? או, מקננת היום בחושך, מות?

הסבל מחליק דרך הזיכרונות, הדמיון או דרך הרגשות. אבל הודות לשלושת הדרכים הללו קיימים המחשבה, האהבה והעשייה האנושית. זאת אומרת, שעם דרכים הללו נחוצות, הם גם מובילות להרס עם הסבל פוגע בהן.

אבל, אולי הסבל הוא הסימן שהחיים נותנים לנו כאשר הכיוון מתהפך?

החיים יכולים להתהפך בגלל דברים (בלתי ידועות בשבילי) שעושים.

לכן, הזקן, הגבר והצעיר, משהו עשו עם חייהם כדי שהם "התהפכנה".

אז, הפרש שהרהר בלילה נרדם. וכאשר נרדם חלם ובחלומו המראה התבהר.

הוא נמצא במרכז שטח משולש, מגודר ע"י מראות. המראות שקפו את דמותו, והכפילו אותה. תלוי באיזה דרך בחר, ראה את עצמו זקן, או פניו היו של גבר או בסוף של נער.

אבל הוא הרגיש כנער, במרכז עצמו.

אז, קרה שהכל התחיל להשחיר, וכאשר הצליח להכיר רק בחושך סמיך, התעורר.

פתח את עניו וראה את אור השמש. לאחר מכן רכב על סוס וכאשר ראה שהצל מתארך, אמר לעצמו: "הסתירה, הופכת את החיים ויוצר סבל ... השמש שוקעת כדי שהיום יהפוך ללילה, אבל תלוי במה שאני אעשה כך יהיה היום".

(9) הסתירה והאיחוד

- (1) הסתירה משנה את כיוון החיים. סתירת כיוון החיים, מורגשת כסבל. לכן, הסבל הוא הסימן לצורך בשינויים בכיוון הכוחות המתנגדים.
- (2) זה הנמצא עצור בהליכתו עקב תסכוליו החוזרים, למראית עין נמצא עצור (כי בעצם הוא חוזר אחורנית). ופעם ועוד פעם כישלונותיו סוגרים לו את העתיד. מי שמרגיש מתוסכל, רואה את העתיד כמו חזרה של העבר, בזמן שמרגיש הצורך להיפרד ממנו.
- (3) מי שקשור לטינה, ומנסה לתקוף את העתיד, מה לא יעשה על מנת לנקום את עברו?
- (4) ודרך הטינה והתסכול מאלים את העתיד על מנת שיעקם את גבו בנסיגה מכאיבה.
- (5) לפעמים, החכמים הציעו את האהבה כמגן נגד המכות המכאיבות ... אבל פרוש המילה "אהבה", מילה רמאית, מסמלת בשבילך נקמת העבר, או הרפתקה מקורית, צלולה ובלתי ידועה זרוקה לעתיד?
- (6) כך כמו שריאתי את הרצינות מחסה באופן מגוחך את האווילות, כך כמו שראיתי את החומרה הריקה עוטפת באבל את הכשרון העדין, כל הבחנתי בהרבה אהבות את ההצדקה הצדקנית.
- (7) איך אתה מדמיין את החכמים? נכון שאתה רואה אותם כאנשים רציניים, בעלי תנועות איטיות ... כאלה שסבלו הרבה בחיים ועקב זה מזמינים אותך מהמרומים עם משפטים רכים, בהם המילה "אהבה" חוזרת על עצמה?
- (8) אני, בכל חכם ראיתי ילד המתרוצץ בעולם הדעות והדברים, המייצר בועות נוצצות ונדיבות שהוא בעצמו מפוצץ אותם. בעיניים המבריקות של החכם האמיתי ראיתי "לדקוד לכיוון העתיד את הרגלים הקלות של העליזות". ומעט מאוד פעמים שמעמי מפיו את המילה "אהבה" ... כי חכם אמיתי אף פעם לא נשבע לשו.
- (9) אל תחשוב שדרך הנקמה תטהר את העבר הכאוב, וגם לא דרך שימוש "האהבה" כמילה בעלת כוח או כמקור למלכודת חדשה.
- (10) רק תאהב באמת כאשר תבנה עם הראיה ממוקמת בעתיד. ואם תיזכר באהבה גדולה, רק געגועים רכים ושקטים ילוו אותה, בהוקרה ללקחים המלווים אותך עד היום.
- (11) לכן לא תצליח לשבור את מה שסבלת, בעיוות או השפלת העתיד. תצליח רק, אם תשנה את כיוון הכוחות היוצרים סתירה אצלך.
- (12) מאמין אני שתוכל להבדיל בין קושי (ברוך הבוא, כי יכול לקפוץ מעליו) לסתירה (מבוך בודד, ללא יציאה).
- (13) כל סתירה שבצעת לאורך חיך, ישלה את הטעם המיוחד וברור של אלימות ובגידה עצמית. ולא משנה איך הגעת למצב זה, אלא איך ארגנת את מציאותך ואת מראך באותו רגע. משהו נשבר ושינה את דרכך. וזה כיוון אותך למשבר נוסף. כך שכל סתירה חוזרת על עצמה, בדיוק כמו שכל מעשה של אחידות מחפש לחזור.
- (14) במעשים היומיומיים מתגברים על קשיים, משיגים מטרות קטנות או קוצרים כישלונות קטנטנים. מדובר על מעשים שמשיגים או גורמים אי שביעות, אבל מלווים את החיים, כמו פיגומים בבניה ענקית. הם לא הבנייה עצמה, אבל הם נחוצים לביצועה. יכול להיות שהם עשויים מחומר זה או אחר, זה לא משנה, אם הם מתאימים למטרתנו.
- (15) בקשר לבניה עצמה, איפה שתשים חומר פגוע, תכפיל את הליקוי, ואיפה שתשים חומר מוצק, תקרין מוצקות.
- (16) הסתירות והאחידות הם בסיס בניית חיך. כאשר תעמוד מולם על תיטע, כי אם לא תחייב במעשה זה את עתידך ותשנה את זרם החיים ... איך תצא אחר כך מהסבל?
- (17) אבל קורה שנכון להיום רבים הן הסתירות שלך. אם מהבסיס הכל מזויף, מה נותר לעשות? לפרק את חיך ולהתחיל מחדש? תרשה לי להגיש לך שאני לא חושב שכל בנייתך מזויפת. לכן, תעזוב מחשבות משונות המסוגלות להביא אותך לסבול עוד יותר.
- (18) חיים חדשים לא מבוססים על חיסול "החטאים" הקודמים אלא בהכרתם, כך שיהיה קל לזהותם.
- (19) חיים מתחילים כאשר מתחילים המעשים האחידים מכפילים את עצמם, כך שיתרונם מפצים (עד שבסוף מתאזן) את הכוח הקודם.
- (20) כדאי לדייק: אתה לא נלחם בעצמך. תתחיל להתנהג עם עצמך כאל חבר שאתה צריך להתפייס, כי החיים עצמם והבורות הרחיקו אותך ממנו.
- (21) ההחלטה הראשונה היא להכיר בסתירותיך הקודמות. לאחר מכן, החלטה ברצון להתגבר על הסתירות. בסוף, החלטה לבנות את חיך במעשים אחידים, ודחייה בדברים שהביאו נזק על ראשך.

- (22) כדאי במצבך הנוכחי שתבהיר את עברך, את הסתירות שבאמת מכבידות עליך. על מנת לזהות אותם, תתבסס הסבלים המלווים באלימות פנימית ובהרגשת בגידת עצמית. להם סימנים מיוחדים.
- (23) אני לא מתכוון שצריך אתה לענות את עצמך במחשבות מתישות על עבר ועל ההווה. מציע אני, שרק, תיקח בחשבון כל מה ששינה את כיוונך ומשאיר אותך קשור חזק. אל תרמה את עצמך באומר שכל אלה הם "בעיות שכבר התגברת עליהן". אי אפשר להתגבר או להבין באופן מתאים מה שלא משווים לכוח חדש שיפצה ויתגבר עליהם.
- (24) כל ההצעות האלה תהיו בעלות ערך אם תהיה מוכן לבנות מראה חדש בעולמך הפנימי. אבל אם תחשוב רק על עצמך לא תצליח. אם תרצה להתקדם תצטרך יום אחד להכיר שמטרתך היא להאניש את העולם הסובב אותך.
- (25) אם רוצה אתה לבנות חיים חדשים בלי סתירות, המתגברים באופן שטתי על הסבל, תיקח בחשבון שני דברים: הראשון הוא הצורך לפטור את הבעיות הפנימיות, לפני שיוזמים מעשים בעולם, השני מופיע כמו ששכך את עצמו, "ומתחייב עם העולם".
- (26) אם רוצה אתה לגדול, תעזור לגדול לסובבים אותך. ומה שאני מצהיר, אם תסכים או לא, לא מקבל מוצא אחר.

10) העשייה הנכונה/ הראויה

- (1) כל שינויי בזרם הגדל של החיים, נרגש כמו סבל. לכן לא רק בסתירה היא מקור לעלבון שכלי. אבל, בזמן שדרך הנסיבות אפשר להתגבר על הסבל, הסתירה נשארת לרקום את רשותך החשוכות.
- (2) מי לא סבל מאבוד אהבות, דמויות, חפצים? מי לא פחד, מי לא התיאש, מי לא ריחם ומי לא התקומם נגד האדם, הטבע או נגד ההתרחשויות הלא רצויות? אבל, מה שיפחיד בחושך נעלם עם היום, והרבה מהנאבד נשכח. אבל הבגידה הפנימית העצמית עדיין בעבר ומרעילה את העתיד.
- (3) את הדברים החשובים בחיי באדם נבנים עם חומרים אחידים או בעלי סתירות. וזה הזיכרון העמוק שממשיך להקרין על קיומנו מעבר לכל גבול, או מפורר אותו בין רגע. נשאר לכל אדם, בחשבון נפש אחרון, להיזכר באחידותו הפנימית!
- (4) ומה הוא טעם של המעשים האחידים? כדי להכיר אותו תתבסס בשקט העמוק, שמלווה האושר עדין, שם אותך בהסכמה פנימית. הסימן היא האמת מושלמת, המאחדת את המחשבה, את ההרגשה ואת העשייה בעולם. ללא ספק עשייה נכונה/ראויה שהית חוזר אליה אלף פעמים, אילו היינו חיים עוד כמה חיים.
- (5) כל מעשה שמרתיע את הסבל אצל האחרים, מורגש אצל מי שעשה אותו כמעשה נכון/ראוי, כמעשה של אחידות.
- (6) בין שתי מעשים מוגבלת העשייה: שם התהום הגדל עם הסתירות, ומעליו, המעוף המאפשר לעוף לעליו דרך מעשה נכון/ראוי.
- (7) ומיתר החיים מקבל טון מיוחד, בזמן שמותחים או משחררים, עד שמשיג את התו הרצוי. צריך להיות תו והתאמה ותהליך מיוחד, כדי שהרטיטה תתגלגל ולאחר מכן תכפיל נכון את עצמו.
- (9) מורל העמים לגלג יחד עם האדם, בזמן שזה התרומם בתוך המראה. והמורל סימן את "הכן" ואת "הלא" של העשייה, הצדיק את "הטוב", רדף אחרי "הרע". ימשיך הטוב להיות טוב במראה רב גווני זה? אם אל נצחי מאשר את זה, אמן! אבל אם אלוהים נעלם לרבים, את מי אפשר עדיין לשפוט? כי החוק משתנה עם חלוק הזמן.
- (10) זאת הנקודה: עקרונות אלו של עשייה נכונה/ראויה שאפשרו לאדם לחיות באחידות פנימית, הן דמויות קבועות שצריך לקיימן או יענו לרגשות בזמן עשייה או התנגדות?
- (11) לא נתווכח כאן על טבע המעשים הנכונים/ראויים. בכל מקרה ניקח בחשבון את הצורך בקיומם.

11) השלכות של המראה הפנימי

דברנו על המראה, על הסבל, על הסתירות ועל המעשים המביאים אחידות לזרם החיים. אפשר לחשוב שכל זה נשאר סגור בתוך הבן האדם או שנחשף כמעשה יחיד בלי שום תוצאה. ובכן לא כך הם הדברים.

- (1) כל סתירה משנה את כיוון החיים, מחייב לא רק את עתידו אלא שכל אלה הסובבים אותו. כל סתירה אישית מזהמת את המראה האנושי הקרוב, כמו מחלה סמויה שמגלים אותה דרך הגלל התוצאות.
- (2) בעבר האשימו את השדים ואת המכשפות על כל התופעות טבע שהכו את האזורים. אבל, עם הזמן, קדום המדע עזר יותר למאשימים ולנאשמים מאשר הצעקות הבלי אחריות. באיזה צד היית בוחר? כאן או כאן היית מסתבך.
- (3) גם היום, כאשר אתה מחפש אשמים לצרותך, אתה רק מתחבר לשרשרת אמונות התפללות. תהרהר לפני שתרים אצבע מאשימה, כי אולי תאונה או השלית סתירותיך, גרמו לתוצאות עצובות אלו.
- (4) שבניך יבחרו את הכיוון ההפוך לרצונך, קשור אליך ולא לשכנך, ואפילו לא עם רעידת אדמה שהתרחשה במקום אחר.
- (5) אם כך, עם מצליח להשפיע על עם מסוים, תשתדל להתגבר על סתירותיך, על מנת לא להרעיל את האוויר לאחרים נושמים. תהיה אחראי לא רק עליך אלא על כל הסובבים אותך.
- (6) לאחר כל זב, אם שליחותך היא להאניש את ארץ, תחזק את ידיך האצילות של איש עמל.

12) תגמול, השתקפות ועתיד

- (1) אפשר להגיד שהחיים הם רק עשייה ותגובה? הרעב חולם עם השביות, מה שכלוא עם החופש, הכאב מחפש את עונג והעונג נגעל מעצמו.
- (2) אם החיים הם רק רדיפה אחרי הביטחון לאלה במפחדים מהעתיד, חיזוק הערך העצמי למי שאבד את הדרך, רצון לנקום את תסכולי העבר... איזה חופש, אחריות, והתחייבות אפשר יהיה להחזיק כדגל?
- (3) ואם החיים הם רק מראה המשקיף את המראה אחד, איך יוכל לשנות את מה שמשקיף?
- (4) בין המכניקה הקרה של הטלטול, או רק הזיה אופטית של המראה, מה אתה מאשר בלי לשלול? מה אתה מאשר בלי נסיגה ובלי על עצמך?
- (5) אם אתה מאשר את הדברים שמחפש את עצמו, אלה שמטבעם להשתנות, שאינו נשבע ובמהותו פתוח לעתיד, אז אתה אוהב את המציאות שאתה בונה. אלה, הם חייך, המציאות שאתה בונה!
- (6) ויהיה עשייה ותגובה וגם השתקפות ותאונה, אבל אם פתחת את העתיד, אין דבר שיוכל לעצור אותך.
- (7) שדרך פין החיים ידברו ויגידו: אין דבר שיכול לעצור אותי!
- (8) חסרת תועלת ורשעה היא הנבואה המכריזה על סוף העולם. אני מאשר שהבן האדם לא רק ימשיך לחיות, אלא שיגדל ללא גבולות. ואני גם אומר ששוללי החיים מנסים לגנוב את התקווה: לב פועם של חיי האדם.
- (9) שנמחנת העתידי יזכור במצבים הקשים משפט זה: "החיים מחפשים לגדול, לא תגמול הכלום.

13) כיוונים זמניים

- (1) כאשר, המעשים שלי תלויים בפיצוי המטלטל, מחפש אני דרכים שיצדיקו את קיומי, פונה לכיוון הצריכה או מה שאני חושב שבס צרכי. הכל אופן אם איני משיג את מה שאני צריך, או אפילו אם אני משיג אותם, מה יקרה עם כיווני? (במובן של הכוונה).
- (2) המעשיים הזמניים, נחוצים לפיתוח האדם, לא מצדיקים את קיומי. במובן אחר, אם אני נאחז במצב מסוים, מה יקרה כאשר תאונה תפרק אותו?
- (3) במידה שהרצון יהיה לצמצם את הקיום לעייפות ותסכול, הכרחי יהיה לגלות כיוון שאפילו המוות (אם במקרה היא התאונה) תוכל לעייף או לתסכל.
- (4) לא תוכל להצדיק את קיומך אם תראה את המוות כסוף חסר הגיון. עד עכשיו היינו חברי קרב. לא אתה ולא אני, רצינו להתכופף מול אף אליל. כך רוצה אני לזכור אותך לעד. אם כך, למה עוזב אתה אותי כאשר אני הולך להתמרד למוות האכזרי? איך אמרנו: "אפילו לא האלוקים נמצא מעל חייך" ועכשיו אתה מתכופף מול שלילת החיים? תעשה מה שברצונך לעשות, אבל אני לא אתכופף מול אף אליל, אפילו אם יופיע "כמוצדק" ע"י האמונה בהגיון.
- (5) אם ההגיון חייב להיות למען החיים, שתשמש אותנו כדי לקפוץ מעל המוות. שההגיון יבנה לעצמו כיוון פטור מכל תסכול, מכל תאונה, מכל עייפות.
- (6) לא ירצה על ידי את מי שישליך טרנסצנדנטיות בגלל פחד, אלא למי שיתקומם נגד הפטליזם של המוות.
- (7) לכן, אוהב אני את הצדיקים שלא מפחדים, שאוהבים האמת, ואוהב אני את אלה שעם המדע והבינה שלהם מתגברים כל יום על הכאב והסבל. ובעצם איני רואה הבדל בין הצדיק ובין מי שדרך המדע מעודד את החיים. איזו דוגמה יותר טובה תמצא, איזה מורה דרך עליון יותר מאילה?
- (8) כיוון הרוצה להגיע רחוק יותר מהזמני, לא תקבל את המוות כסוף החיים, אלא יאשר את הנשגבות כהתמרדות נגד הגורל הבדוי. וזה האומר שמעשיו מגלגלים מעשים הנמשכים אצל אחרים, מחזיק בידיו חלק מחוט הנצחיות.

14) האמונה

- (1) כל פעם שאני שומע את המילה "אמונה", חשש צץ בתוכי.
- (2) כל פעם שמישהו מדבר על "אמונה", שואל אני את עצמי למה זה טוב מה שהוא מכריז.
- (3) ראיתי את ההבל בין אמונה תמימה (מוכרת גם כמו "מאמין בכל דבר") וגם את זאת אלימה ולא מוצדקת, שמביאה לקיצוניות. אף אחת מהן מקובלת, זאת פותחת את הדלת לתאונות, והשניה מכפה מראה חולני.
- (4) אבל משהו מיוחד יש לכוח כה חזק, המסוגל להניע את הטובות שבמטרות. שהאמונה תהיה מודרכת לטובת החיים!
- (5) אם מאשרים שהאמונה והמדע מתנגדים, יכריז שאני מקבל את המדע כל עוד לא מתנגד לחיים.
- (6) אין דבר המתנגד שהאמונה והמדע, אם מתקדים לאותו כיוון, יפיקו את ההתקדמות בעזרת השמחה למאמץ.
- (7) ומי שירצה להאניש, שיעזור להרים את מצב הרוח בסימון האפשרויות העתידיות. למה עוזר לחיים, ברגשת הכישלון המוקדם? יכול היה המדע להתקיים בלי האמונה?
- (8) הנה סוג של אמונה המתנגד לחיים, היא זאת המאשרת: המדע תהרוס את עולמנו! כמה טוב יהיה אם נכוון את האמונה בלהאניש את המדע ולפעול כדי שינצח הכוון שבשבילו נולד!
- (9) אם אמונה פותחת את העתיד ונותנת כיוון לחיים מכוונת החל מהסבל והסתירה, אז תועלת גלויה.
- (10) אמונה זו, כמו זאת לעצמנו, ובאחרים, ובעולם הסובב אותנו, מועילה לחיים.
- (11) באומרים: האמונה היא מועילה!, בטח תפריע לאיזה אוזן רגיש במיוחד, אבל זה לא חייב להדאיג אותך, כי נגן זה אם יבדוק קצת, יגלה כמה האמונה שימושית גם לו, אפילו אם זה מגיע מכלי שונה מזה שאתה מנגן.
- (12) אם מצליח אתה להאמין בעצמך ובטוב ביותר של הסובבים אותך, אמונה בעולמנו ובחיים פתוחים לעתיד, כל בעיותיך יראו לך קטנים וניתנים לפתרון.

15) לתת ולקבל

- (1) הבה נראה איך אתה מתקשר עם מראך החיצוני. אולי אתה חושב שהחפצים, האנשים, הערכים, האהבות, הם דברים המוצגים לפניך לבחירתך ותאכל מהם לפי רצונך. ראה זו מרוכזת בעצמך, אולי מבליט את סתירתך מהמחשבות עד השרירים.
- (2) אם כך המצב, בטח כל מה שקשור אליך הוא מאוד יקר: רצונותיך כמו גל סבלך. קשה לי לחשוב שתמצא להתגבר על בעיותיך, מכיוון שבהם אתה מזהה טון מיוחד, שלך. מהמחשבות ועד השרירים הכל מחונך להתקבץ ולא להשתחרר. ואז, כאשר אתה מתנהג בנדיבות, ההתחשבות הוא המניע לנדיבות.
- (3) הכל נכנס. שום דבר לא יוצא. ואז הכל מתמלא זיהום, מהמחשבות ועד השרירים.
- (4) ואתה מזהם את כל הסובבים אותך. איך תוכל אחר כך לכעוס על "הכפיות תודה" של האחרים כלפיך?
- (5) אם מדברים על "לתת" ו"לעזור", אתה תחשוב על איך האחרים צריכים לתת או לעזור לך. אבל העזרה הטובה ביותר שיכולים לתת לך היא ללמד אותך להרפות את שרירך.
- (6) אני אומר שהאנוכיות שלך היא לא חטא, אלא חישוב לא נכון, כי חשבת שלקבל הוא יותר ישוב מלתת.
- (7) תיזכר ברגעים היפים ביותר בחייך ותראה שהם תמיד קשורים לרגעים של נתינה נדיבה. הרהור יחיד זה חייב להיות מספיק כדי שתשנה את כיוונך... אבל רק זה לא יספיק.
- (8) אני מקווה שאני מדבר לאחרים ולא לך, כי אתה בטח כבר הבנת מילים כמו, להאניש את העולם, "לפתוח את העתיד", "לקפוץ מעל הסבל הסובב אותך", ועוד כמה המתבססות על היכולת שלך לתת.
- (9) "לאהוב את המציאות שבונים" זה לא לשים את הדגש בפתירת בעיותיך.
- (10) הבה נגמור: רוצה אתה להתגבר על סתירותיך העמוקות? תעשה עם כך מעשים נכונים. אם הם אמיתיים, זה בגלל שאתה עוזר לסובבים אותך.

16) דוגמאות חיים

- (1) במראך הפנימי קיימת אישה או גבר אידיאלי (תלוי במקרה), שאתה המחפש במראך החיצוני ע"י כל מיני קשרים, בלי להצליח אף פעם לגעת בו. רק ברגעים הקצרים שבהם האהבה נצצה בניצוצות מבריקות, אבנים אלו לא התאימו בנקודה אחידה.
- (2) כל אחד, ולפי יכולתו, זורק את חייו למראה החיצוני, בחיפוש אחר השלמת הדוגמאות המוסתרות.
- (3) אבל הראה החיצוני כופה את החוקים שלו ולאחר זמן, מה שהיה חלום נשגב הופך לבושה או, לכל היותר זיכרון דהוי. בכל זאת, קיימים חלומות רבים נרדמים בתוכנו, המחכים את הרגע המתאים. דוגמאות אלה הם תחושות הגוף הנשלפות לחלל התצוגה.
- (4) לא נתווכח עכשיו על מקור או יציבות של דוגמאות אלו, וגם לא נדבר על העולם המסובך בו הם נמצאים. נדבר רק על הרגשת קיומם, ונבליט שתפקידם הוא לאזן צרכים ושאפיות, שבאותו זמן מניעים את הפעילות בעולם החיצוני.
- (5) התרבויות והעמים מפרשים באופן מיוחד את המראה החיצוני, תמיד מושפעים ע"י הדוגמאות הפנימיות שהגוף וההיסטוריה הגדירו עם הזמן.
- (6) חכם הוא מי שמכיר את הדוגמאות שלו, אבל עוד יותר חכם הוא זה שיכול לשים אותם לשרות תכליתיים עלונים

17) מורה הדרך הפנימי

- (1) את מי אתה מעריך עד כדי כך שהייתה רוצה להיות הוא בעצמו?
- (2) אשאל אחרת: מי משמש אותך לדוגמא, שהייתה רוצה לקחת לעצמך כמה מהתכונות שלו?
- (3) קרה לך פעם שבמצב של צער או מבוכה, פנית למישהו, שאם קיים או לא ניגש אליך כדמות מרגיעה?
- (4) מדבר אני על דוגמאות מסוימים, שאפשר לקראו להם "מורי דרך" פנימיים, שלפעמים מתאימים עם אנשים חיצוניים.
- (5) דוגמאות אלה שרצית בעקבותם ללכת בילדותך השתנו רק בקליפה החיצונית של רגשותיך.
- (6) ראיתי איך ילדים קטנים משחקים ומדברים עם חבריהם ומורי הדרך הדימוניים. וגם ראיתי מבוגרים (בגילים שונים) להתחבר אתם ע"י תפילות מהלב.
- (7) כמה שהקריאות היו חזקות יותר, כך גם ממרחקים רחוקים יותר מורי הדרך הופיעו עם סימנים שלהם. כך למדתי שמורי הדרך העמוקים ביותר הם גם החזקים ביותר. אבל רק צריכה גדולה יכולה להעיר אותם מתרדמתם (שכחה) עתיק יומין.
- (8) דוגמא מזוג זה יש לו שלוש יתרונות: כוח, בינה ונדיבות.
- (9) אם רוצה אתה ללמוד יותר על עצמך, תתבונן בתכונות של אלה שאתה מעריך, גבר או אישה. ותראה שתכונות אלה נמצאות במורי הדרך הפנימיים הנבנים אצלך. כך בחשבון, שאפילו אם קשר הראשוני נעלם עם הזמן, בתוך תוכך נשארה "עקבה" שתמשיך להדריך אותם לכיוון המראה החיצוני.
- (10) ואם רוצה אתה לדעת איך מתקשרות התרבויות, תלמד לא רק את דוגמאות היצירה שלהם, אלא גם צורת הפצת דוגמאותיה.
- (11) חשוב אם כך שתפנה את תשומת לבך ליתרונות אנשים אחרים, כי כל תדחוף לעולם את מה השלמת בתוך תוכך.

18) השינוי

הבא נסתכל רגע לאחר.

- נחשוב את האדם כקשור ומושפע ע"י העולם. אמרנו שהמעשים שלו מתרחשים במראה החיצוני, לפי איך שנבנה מראו הפנימי. מעשה זה יכול להשתנות, אבל מה שמגדיר חיים הם מעשיו האחידים או מלאים בסתירות. מצד שני הסתירות משנים את החיים וגורמות מסבל, וזיהום בעולם. המעשים האחידים פותחים את העתיד, והסבל נסוג אצלנו ובעולם.
- "להאניש את העולם" מקביל "ללתת" במעשים אחידים. כל המעשים המתחילים ונגמרים בלקבל אין להם עתיד. מטרתם היא הסתירה.
- קיימת אנרגיה גדולה שאפשר להניע אותה לטובת החיים: היא האמונה. גם בתוך המראה הפנימי, זזים כוחות המשפיעים במראה החיצוני: הם הדוגמאות.

- (1) השאלה המרכזית היא: רוצה אתה לקפוץ מעל התהום?
- (2) אולי אתה רוצה. אבל איך תבחר בכיוון חדש, אם השלגון כבר נפל וגורר כל מה שמוצה בדרכו?
- (3) תחליט מה שתחליט, נותר רק לדעת באיזו אמצעים וכוחות תשתמש על מנת לבצע את השינוי.
- (4) אפילו עם בחירתך היא מאוד אישית, כדאי שתזכור שלא תצליח לשנות את כיוון חייך רק בעבודה אישית, אלה בעשייה מעשית בעולם. בתיקון התנהגויות.

- (5) תצורף לעבודתך את הסיבה הקרובה שלך(זה שמשפיע אליך ואתה משפיע עליו) ואיך תעשה זאת? אין דרך אחרת מאשר: להעיר את האמונה שהפיכת החיים היא אפשרית.
- (6) בנקודה זו משאיר אני אותך. אם החלטה לשנות את חייך, לשנות את העולם ושהתהום לא יצליח להתגבר.

המראה האנושי

(1) המראות והמבטים

- (1) הבא נדבר על מראות ומבטים, וכפי שכבר אמרנו: "מראה חיצוני זה מה שאנחנו קולטים מהדברים, מראה פנימי זה מה שאנחנו מנפים ממנו אל תוך עולמו הפנימי. שתי המראות הם אחד ודרכם אנו קולטים את המציאות".
- (2) כבר בדברים החיצונים המורגשים, מבט תמים יכול לבלבל "את מה שרואים" עם המצאות עצמה. יהיו כאלה שיאמינו שהם זוכרים את המציאות כמו שהיא הייתה. ויהיה גם אדם שלישי שיבלבל את אשליותיו, את דמיונו או מראות חלומותיו עם הדברים הממשיים (בעצם הם הורגשו ושנונו למצבים שונים בתודעה).
- (3) ככל הנראה לא מורגשת כבעיה אצל בני האדם, לראות שבזיכרונותיו וחלומותיו מופיעים דברים שראה קודם לכן מוחלפים. אבל שהדברים המורגשים תמיד יהיו מוכסים עם גלימה רב גווני של תחושות בו זמניים אחרות ושל זיכרונות שבאותו זמן פועלים, שההסתכלות תהיה הדרך להיות בעולם, טון רגשי ומצב כללי של הגוף... רעיון זה, גורם לאי סדר בחיים היום יומיים, של העשייה עם הדברים ובין הדברים.
- (4) קורה שהמבט התמים תופס את העולם "החיצוני" עם כאבו ושימחתו. רואה אני לא רק עם העין, אלא גם עם הלב, עם הזיכרון הרך, עם החששות, עם החישוב הקר, עם ההשוואה השקויה. רואה אני דרך המשלים, סימנים וסמלים בלתי נראים בהסתכלות אבל משפיעים עליו, בדיוק כמו שאני לא רואה את העין כאשר אני רואה.
- (5) לכן, בגלל מורכבות נושא התפיסה, כאשר אני מדבר על מציאות חיצונית ופנימית מעדיף אני לדבר על "מראה" ולא "חפצים". וכך מובן לכולם שאני מתכוון על גושים, מבנים ולא לאינדיבידואליות הבודד והמופשט של חפץ. חשוב לי גם להדגיש שלמראות אלה מתאים גם אופן הסתכלות שאני קורה להם "מבטים" (הפולשים באופן בלתי חוקי בהרבה שטחים הלא קשורים לחיזוים). "מבטים" אלה מורכבים ופעילים, מארגנים של "מראות", ולא סתם מעשים פשוטים ופסיביים של קליטת מידע חיצונית (נתונים שמגיעים לחושי החיצוניים) או פנימית (תחושות של הגוף, זיכרונות ורגשות). מיותר להגיד שבמעורבות של "מבט" ו"מראה" ההבחנה בין הפנימי והחיצוני ניתנת ע"י כיוון המכוונת של התודעה ולא כפי שהיה רוצה ההסכמה התמים הקיים אצל הילדים.
- (6) אם עד עכשיו הכל מובן, כאשר אדבר על "מראה אנושי" יהיה מובן לכולם שאני מדבר על מראה חיצוני מורכב ע"י אנשים ומעשים ורצונות אנושיים המתחוללים בחפצים, אפילו אם הבן אדם לא יהיה נוכח שמה.
- (7) כדאי גם להבדיל בין עולם פנימי ו"מראה פנימי", בין טבע ו"מראה חיצוני", בין חברה ו"מראה אנושי", ולהדגיש שכאשר מדברים על "מראה" תמיד כוללים את זה שמסתכלים, להבדיל ממקרים אחרים בהם עולם פנימי (או פסיכולוגי), טבע או חברה מופיעים באופן תמים כקיימים בעצמם ומחוץ לכל הסבר.

(2) ההומני והמבט החיצוני

- (1) שום דבר ממשי מוסיף לנו האמרה "שהאדם נבנה בסביבתו", והודות לאותה סביבה (בשביל כמה טבעית, חברתית בשביל אחרים או שניהם לאחרים) הבן האדם נבנה (?).
- סתירה זאת מחמירה אם מדגישים את הקשר "נבנה" ולוקחים כמובן מעליו את פרוש המילה "אדם" ו"סביבה", כי מובן "שסביבה" זה מה שסובב או שוקע אותו ו"אדם" הוא מה שבתוך או שקוע בסביבה זאת. ממשיכים אם כך בתוך מעגל סגור. למרות זאת, אנו מרגישים ששני המובנים מתייחסים לגופים נפרדים וקיימת הכוונה לחבר אותם ע"י קשר קטוע, דרך המילה "נבנה", שמשמעותה בראשית, זאת אומרת, שפירושה היא מההתחלה (מהמקור).
- (2) כל הקודם לא היה בעל ערך אם לא הייתה הנטייה שבמשך שנים הציגו דמות האדם מצד הדברים ולא כראייה הרואה את הדברים. כי להגיד "שהאדם הוא בעל חיים סוציאלי" או "האדם הוא צלם האלוקים", מניח את החברה או את האלוקים כמו אלה המסתכלים באדם, בזמן שהחברה ואלוקים קיימים, או נשללים או מתקבלים דרך מבט ההומני.
- (3) וכך, בעולם שלפני הרבה שנים קבע מבא בלתי אנושי, קבע גם התנהגויות ומוסדות שהשפילו את האנושי. בצורה זו, כאשר הסתכל בטבע, בין יתר הדברים שאל את עצמו על טבע האדם וענה לעצמו כמו שעונים על דברים טבעיים.

- (4) אפילו זרמי המחשבות שהציגו את האדם כבעל יכולת להשתנות, פעלו מהמבט החיצוני, מכל מיני עמדות של הטביעות ההיסטוריות.
- (5) הדעה התת בכרתי של "טבע האדם" היא זו שהתאימה על המבט החיצוני של ההומני. אבל, ביודע שהאדם הוא העצם ההיסטורי המסוגל דרך מעשיו לשנות את טבעו, המושג "טבע אנושי" כפוף לעשייה, לקיום ומוכנע לשינויים וגילויים שקיום זה יסמן. בכל אופן, גוף האדם כמכשיר של הרצון נמתח ביכולתו על מנת להאניש את העולם. ואי אפשר לראות עולם זה רק כחיצוניות, אלא "כמראה" טבעי והומני, כפוף לשינויים הומניים אפשריים. בעשייה הזאת האדם מצליח לשנות את עצמו.

3) גוף האדם כתכלית של ההכוונה

- (1) הגוף כתכלית טבעי, נתון גם לשינויים טבעיים, ואפילו לחילופים לא רק באופן חיצוני אלא בתפקודו הפנימי ביותר, הודות להכוונה ההומנית. ממבט ראות זה הגוף כמכשיר של ההכוונה מקבל משמעות יותר גדולה. אבל מהשליטה המיידית (בלי מטווחים) של הגוף, והתאמתו לצרכים ומטרות אחרות, קיים תהליך חברתי שלא תלוי באדם בודד אלא שהאחרים גם מעורבים.
- (2) הבעלות על המבנה הפסיכופיסי נתן ע"י ההכוונה, בזמן שהדברים החיצוניים מופיעים כזרים לבעלותי המיידית, ואני יכול לשלוט עליהם רק באופן מידי (דרך גופי). אבל סוג מיוחד של חפץ הוא הגוף של השני, בו אני מכיר בעלות של הכוונה אחרת. וזרות זאת מציב אותי במצב של "נראה מבחוץ", נראה מההכוונה של האחר. לכן הראיה של שיש לי מהזר הוא תרגום, "מראה" שיתפשט על כל דבר שיהיה לו הסימן של ההכוונה ההומנית אפילו עם נעשה ע"י משהו עכשיו או בעבר. "במראה הומני" זה יכול אני להשמיד את ההכוונה של האחרים עם אני חושב אותם המשך של גופי, ואז חייב אני "לרוקן" אותם מכל מחשבה, מרגש או בעשייה שבה רוצה אני לשלוט באופן מידי. כאשר אני הופך את האחרים לדברים אני מאבד את הצד האנושי שלי, וכך אני מצדיק את מעשי ומאשים כוח עליון בלתי נשלט ע"י ("התשוקה", "אלוקים", "המטרה", "אי שוויון חברתי", "הגורל", "החברה", וכו')

4) זיכרון ומראה אנושי

- (1) מול מראה זר פונה אני לזיכרון ומבחין את החדש ע"י "הכרות" כי הוא נעדר בי. כך קורה לי גם עם מראה אנושי שבו השפה, הלבוש והמנהגים החברתיים שונים מהמראה שבו גדלו זיכרונותיי. אבל בחברות בהן השינויים הם איטיים המראה הקודם שלי נוטה להשתלט על הדברים החדשים שאני רואה אותם "כבלתי חשובים".
- (2) וקורה שכאשר אנחנו חיים בחברות בהן השינויים הם מהירים, נוטה אני לא להכיר את ערך השינוי או מעריך אותו "כסטייה" בלי להבין שאת האבדה הפנימית שאני חש היא האבדה של המראה החברתי שבו קבל צורה ביכולתי.
- (3) מכל זה אני מבין שכאשר קבוצה מסוימת עולה לשלטון, נוטה לעצב חיצוני את המיתוסים, תיאוריות, רצונות וערכים של מראות אלו בהם הם גדלו והיום כבר לא קיימים. מראה אנושי זה נקלט ע"י הבנים וההורים ראו אותו "כבלתי חשוב" או "כסטייה". ואפילו אם הם נלחמים ביניהם, זו שעולה לשלטון מעקבת באופן מידי את ההתפתחות ע"י זה שכופה את המראה האנושי שלה על מראה הומני שכבר שונה או שהוא עזרה להשתנות. כך, בשינויים שמביאה קבוצה חדשה קיים האיחור שגוררת מתקופת עיצובה. עם איחור זה מתנגשת הקבוצה הנמצאת בשלבי התפתחות.

כאשר מדבר אני על, הכוח" שאליו מגיע דור מסוים, מובן לכולם שאני מתייחס לתחומים: הפוליטיים, החברתיים, התרבותיים וכל עלה.

(5) המרחק המטיל המראה האנושי

- (1) לכל דור יש את הערמומיות שלו, ולא יחשוש להשתמש בכל דרך שהיא על מנת להגדיל את כוחו. למרות זאת, זה יכניס אותו להמון בעיות, בגלל שהשינויים שהוא הכניס גוררים את החברה שכבר היום נמצאת בסתירה עם עצמה, לעתיד. לכן אני אומר "שלכל דור יש את הערמומיות שלו", אבל גם את המלכודות שלו.
- (2) אם איזה מראה הומני מתנגשת התאווה האפסית ובלתי צודקת? קודם כל אם מראה הומני מורגש, שונה מהמראה שזוכרים. אבל גם, אם מראה אנושי שלא מתאים לטון הרגשי, לאווירה הרגשנית בה נזכרים באנשים, בבניינים, ברחובות, במקצועות, במוסדות. "וריוק" או "זרות" זאת מראה שכל מראה שאנחנו רואים הוא מציאות שונה וכללית מזאת שאנחנו זוכרים, אפילו אם מדובר על דברים יום יומיים או משפחתיים. לכן התשוקה ארוכת ימים להשגת דבר מה (חפץ, אנשים, מצבים) נכשלת בהשגתם. וזה המרחק הכופה הדינמיקה של המראה האנושי על הזיכרונות יחידים או קבוצתיים, מוחזקים ע"י אחד או רבים, או ע"י דור שלם המתקיים באותה חברה ומואר ע"י אותו רקע רגשי! ... כמה קשה להגיע להסכמה על דבר מה כאשר הוא בדוק ע"י דורות שונים או נציגים מתקופות אחרות שחיים באותו שטח באותו הזמן! ואם נראה שאנחנו מדברים על אויב, צריך אני לציין שתהום זה נפתח גם בין אלה המסכימים בדעותיהם.
- (3) אף פעם לא נוגעים בדבר באותה צורה, וגם לא מרגישים פעמים את אותם רצונות. ואת מה שאני מרגיש כהכוונה של האחרים הוא רק מרחק שאני מפרש אותו כל פעם בצורה אחרת. כך המראה האנושי שהבולט בו הוא ההכוונה, מראה את הזרות שבשמנו הרבה ראו וחשבו שאולי היא התוצאה של תנאים בחברה לא סולידרית הזורקת לגלות את התודעה הנשללת. וכאשר אלה תעו לגבי ערכת מהות של המראה האנושי, ראו שבחברה שבעמל הם הקימו הפער בין הדורות התרחב והייתה זרה לעצמה ככל שקיבל תעופה המראה האנושי שלו. חברות אחרות, עם מבנים אחרים, סבלו מאותם תוצאות, וכל התגלה שאת הבעיות הבסיסיות של האדם צריכים לפתור אותם עם הדגש בהכוונה ולא בדבר עצמו שהוא בעצם רק משכנו. וכך, כל הטבע (כלול בה גוף האדם) נחשב כמשכן של ההכוונה המבצעת שינויים.
- (4) תחושת המראה האנושי, הוא דימוי של עצמי והתחייבות רגשית, משהו ששולל אותי או זורק אותי קדימה. והחל "מהיום", בתוספת של זיכרונות אני ספוג ע"י ההכוונה העתידית. עתיד זה שמתנה את ההווה, את הדמויות, את הרגשות המבולבלות או אהובות, עשייה שאני בחרתי או שאילצו אותי לעשות גם מסמל את עברי, כי משנה את מה שאני חושב שהיה עברי.

(6) החינוך

- (1) תפיסת המראה החיצוני והשפעתו עליו מתנה את הגוף ואופן רגשי להיות בעולם. כמובן שגם מתנה את מבט המציאות, כפי כבר הסברתי. לכן, אני חושב שלחנך פירושו להכשיר את הדורות החדשים בתרגול ראייה לא נאיבית של המציאות, כך שדרכה יראה את העולם לא כמציאות בעצמה אלא כמו הדבר שאדם צריך לשנות עם מעשיו. לא על המידע לגבי העולם אני מתכוון, אלא לתרגול השכלי בראייה המיוחדת, בלי דעות קדומות, לגבי המראת ועם ערנות לגבי הראייה האישית. חינוך מינימלי חייב לקחת בחשבון את תרגול המחשבה ההגיונית. במקרה זה לא מדובר על ידע אלא על מגע עם רגשות המחשבה.
- (2) שנית, החינוך צריך לכלול את התפיסה והתפתחות של הרגשות. לכן, בשעת תכנון חינוך כללי צריך לקחת בחשבון תרגול הדימוי וההבעה וגם מאומנות בניהול ההרמוניה והקצב. הכוונה היא לא "ליצר" כשרונות ארטיסטיים, אלא שהאנשים יצרו קשר רגשי עם עצמם ועם האחרים, בלי התסבוכים שמביא חינוך בדלני ומניעה.
- (3) שלישיית. צריך היה לקחת בחשבון תרגול שיתרגל את כל האמצעים הגופניים באופן הרמוני, שיהיה יותר דומה לגימנסיה ריתמית מאשר להתעמלות. כי מדובר על מגע עם הגוף ושליטתו בחופשיות. לכן חשוב יהיה לטפח את הספורט על בסיס המשמעות שעכשיו דברנו.

(4) עד כן דברתי על החינוך מנקודת ראות של פעילות חינוכית לבן האדם במראה האנושי שלו, אבל לא דברתי על המידע הקשור לידע, דרך צירוף נתונים ע"י הלימוד ובתרגול כצורת לימוד.

(7) ההיסטוריה

- (1) כל עוד ימשיכו לנסח את התהליכים ההיסטוריים מהמבט החיצוני, אי אפשר יהיה להסבירו כתהליך מתקדם של ההכוונה האנושית במלחמתו להתגבר על הכאב (פיסי) והסבל (שכלי). באופן זה ידאגו להסביר את החוקים הפנימיים של העשייה האנושית, החל מהחומר, מהרוח, מסיבה מסוימת, אבל בעצם כל חיפוש אחר התהליכים יהיה מהסתכלות "חיצונית" של האדם.
- (2) ברור שימשיכו להבין את התהליך ההיסטורי כהתפתחות של תהליך, שלא יהיה אלא ההתפתחות המנטלית של אלה הרואים את הדברים. ולא משנה לאיזה אמונה נפנה, כי בסופו של דבר ההסבר שניתן יהיה תוצאה ממה שנרצה לראות.

(8) ההשקפות

- (1) ההשקפות שפעם ישתלטו על העולם ברגעים היסטוריים מסוימים וכוונו את המעשים של האנושות, נדחו ע"י השקפות אחרות שנצחו עקב זה שהופיעו כמו המציאות עצמה, כמו הדבר המוחשי ומיידי ביותר וללא "אידיאולוגיות".
- (2) כך, האופורטוניסטים שבעבר, בלטו בגלל שבגדו בהתחייבויות, והופיעו ברגעים של משבר אידיאולוגי, קרו לעצמם "פרגמטיים" או "מציאותיים" בלי לדעת בכלל מה פרוש המילים. בכל מקרה, הציגו את דעותיהם בלי שום בושה, כמו דבר חכם ובעל ערך רב.
- (3) בלי שוב ספק עם המהירות בשינויים החברתיים, ואי התאמה הבן המראה האנושי שבו גדל דור שלם והמראה האנושי שבו היו צריכים לחיות, השאר אותם יתומים מתיאוריות ומי דוגמאות התנהגות. לכן, הצטרכו לתת כל פעם תשובות יותר מהירות ויותר מאולתרות, "ענייניות" ודייקניות בעשייה, ויחד עם זה כל דעה על תהליך ומושג היסטורי נסוג, ובמקומו גדל מבט אנליטי ומפוצל.
- (4) הציניים הפרגמטיים הפכו להיות הנכדים מביישים של מייסדי הדעה "מודעות אומללת", ובנים של אלה שהאשימו את דעות/השקפות "כמסכות" של המציאות. לכן, הכל פרגמאטיות נשאר הסימן של האבסולוטיזם המשפחתי. וכך הם אמרו: "צריך לקחת בחשבון את המציאות ולא את התיאוריות". אבל זה הביא להם המון בעיות כאשר הופיעו זרמים לא רציונליות שאמרו: "צריך ללכת לפי המציאות שלנו ולא לפי התיאוריות".

(9) האלימות

- (1) כאשר מדברים על מתודולוגיה של העשייה, במובן של מאבק פוליטי וחברתי, נוגעים בדרך כלל בנושא האלימות. אבל ישנם עניינים קודמים שהנושא שבנדון קשור אליו.
- (2) כל עוד הבן האדם לא יקיים באופן מלא חברה הומנית, זאת אומרת שהכוח/השליטה יהיה בכל החברה ולא בחלק מימנה (מכניע ומערערת בכלל), האלימות תהיה הסימן לכל פעילות חברתית. לכן, אם מדברים על אלימות חייבים לדבר על העולם הממוסד, ואם לעולם הזה מתנגד מאבק לא - אלים, צריך להבליט קודם שהתנהגות לא-אלימה היא זאת שלא סובלת את האלימות. זאת אומרת שהמטרה היא לא להצדיק סוג מסוים של מאבק, אלא להגדיר את התנאים שלא אלימים בכופה מערכת אי אנושי זה.

(3) מצד שני, לבלבל אי-אלימות עם פציפיזם מביא להרבה טעויות. האי-אלימות לא נחוצה להצדקות, אבל הפציפיזם צריך להבליט את המעשים שמקרבים או מרחיקים את השלום, במבין שמדובר על מצב של לא מלחמה. לכן הפציפיזם מדבר על נושאים כמו פרוק נשק והופך אותו לנושא המרכזי בתוך החברה, כאשר בעצם ההצטיידות הוא מקרה של סכנה פיסית, שעונה למיעוט הנמצא בשלטון. פרוק הנשק הוא נושא חשוב מאוד, והפציפיזם אפילו אם יצליחו עם הדרישות שלהם, לא ישנו את האלימות, וכמובן שרק באופן לא טבעי יוכל להתרחב בנושא החברתי. ברור גם שקיימים זרמים שונים של פציפיזם, אבל מאף אחד מהם נובע ניסוח בעל ערך עליון יותר. אם, ראית העולם שלהם היה רחב יותר, בטח היינו נמצאים מול דעה הכוללת את הפציפיזם. במקרה זה, היינו צריכים להתווכח את היסודות של הדוקטרינה לפני שמקבלים או דוחים אותה.

(10) החוק

- (1) הזכויות שלי נגמרים איפה שמתחילים הזכויות של האחרים, לכן, "הזכויות של האחרים נגמרים, איפה שמתחילים הזכויות שלי". אבל מכיוון שמדגישים את המשפט הראשון ולא את השני, נתן לחשוש שאלה המחזיקים דעה זו רואים את עצמם כמו "האחרים", זאת אומרת כמו נציגים של משטר קיים שמצדיק את קיומו.
- (2) לא חסרים אלה החושבים את חוק כדבר "טבעי", אבל על זה כבר דברנו.
- (3) אנשים מעשיים הכריזו שהחוק נחוץ לקיום החיים החברתיים. גם כן אשורו שהחוק קיים כדי להגן על האינטרסים של אלה בכופים אותם.
- (4) כנראה, חייב להיות קודם מצב של שליטה שכופה את החוק, שמצד שני נותן תוקף חוקי לשלטון. זאת אומרת שהנושא המרכזי הוא הכוח/שלטון. אומרים שהכוח לא יוצרת זכויות, אבל דבר ניגודי זה, מקובל אם חושבים על הכוח רק כמו כוח פיסי ברוטלי, כאשר בעצם הכוח (כלכלי, פוליטי, וכ"ו) לא יכולה שיציגו אותה כדי להיות נוכח ולהטיל כבוד. מצד שני, אפילו הכוח הפיסי (זאת של הנשק, למשל) מאשרת דרך האיום מצבים שהם מוצדקים דרך החוק. ולא צריך לשכוח ששימוש בנשק מצד זה או אחר תלוי ברצון האדם ולא בזכות.
- (5) מי שעובר על החוק לא מכיר המצב הקיים, ומשאיר את עתידו בידי אחרים. אבל ברור "שההווה" בו בחוק קיים, התחיל בעבר. המנהגים, המורל, הדת או המוסכמות החברתיות הם המקור להצדקת קיום חוק. וכל אחת מהם תלוי בשלטון שהטיל אותו. ומקור זה ניתן לבירור כל פעם שהשלטון נתקל עם בעיות בשליטת הסדר הקיים ומתנגש עם "ההגיוני" או עם "המובן מעליו". כאשר מחוקק משנה חוק או קבוצת מציגים משנים את החוקה, נראה שלא עוברים על החוק, כי הם אלה המחזיקים בשלטון, ואז הנשאר ברור שהכוח גורם לזכויות וחובות לאחרים לא להם.
- (6) זכויות האדם לא קיימים במידה הרצויה, בגלל שהם הם לא תלויים בכוח האוניברסלי של האדם אלא בשליטה של חלק מהם על כל, ואם הדרישות הבסיסיות של שליטה על גופינו נדרסות בכל העולם, רק נותר לנו לדבר על ציפיות שחייבות להפוך לזכויות. זכויות האדם לא שייכים לעבר, הם שם העתיד ביונקים מההכוונה, ומאכילים מאבק שגודלת כל פעם שאונסים את גורל האדם. לכן כל דרישה שנעשה מוצדקת כי מראה לאנשי השלטון הנוכחי שהם לא הכל-יכול ושהם לא שולטים בעתיד.

(11) המדינה

- (1) אומרים שהמדינה היא המוסד החוקי מורכב ע"י כלל תושביה ונשלטת ע"י אותו שלטון. לאחר מכן הדעה עוברת לטריטוריה של אותה מדינה. אבל באמת שמדינה תאכל להתקיים במהלך אלפי שנים בלי להיות תחת אותו משטר. בלי להיות באותו תחום ובלי להיות מוכרת ע"י אף מדינה. בעצם מה שמגדיר מדינה היא ההכרה ההדדית בין האנשים המזדהים עם אותם ערכים, ששואפים לעתיד משותף, שלא תלוי בגזע, או בלשון, או בהיסטוריה במובנת כמו "המשך משותף ארוך שמתחיל בעבר מיסטי". מדינה יכולה לקום היום, לגדול לעתיד או להיכשל מחר ויכולה גם לצרף עוד אנשים למטרתה. במובן זה

- אפשר לדבר על עיצוב של מדינה הומנית שעדיין לא התגבשה וסובלת המון רדיפות וכישלונות... מעל הכל סבלה את בכישלון של המראה העתידי.
- (2) אבל למדינה אין קשר עם צורות שליטת מבודדות ע"י החוקים, לוקחת על עצמה את הזכות לעצב אזרחויות ולהיות היא העצמה המדינה. דבר זה, של מדינות לאומיות, סובל ממהירות השינויים של המראה האנושי. לכן, הסמכויות שעצבו את המדינה הנוכחית והעניקו לה תכונות פשוטות של מטרות, נמצאים היום במצב של להתגבר למערכת זו שנראה כמו מרכז הכוח של המדינה.
- (3) "הכוחות" של המדינה, הם לא הכוח האמיתי שחולל זכויות וחובות, המנהלים או מבצעים תנאים מסוימים. אבל כאשר מונופול במערכת גודל והופך להיות זמני (או קבוע) שלל המלחמה של הקבוצות (מפלגות), מונע את חופש הכוחות הריאליים וגם עוקב את פעילות העם לטובת ביורוקרטיה לא אקטואלית. לכן לאף אחד לא כדאי את המדינה כמו שהיא היום, רק לחלקים הכי מפגרים של החברה. הנקודה היא שהפחתת ריכוז של השלטון צריך להתלוות עם גידול הכוח החברתי. זה שיניע את העשייה העצמית וישמור באופן סולידרי על העם (בלי להתנהג כמו אבא), תהיה הערבות היחידה שהמדינה התמהונית הנוכחית לא תתחלף ע"י כוח ללא מעצורים עם אותם אינטרסים שיצרו אותו ושהיום נלחמים על מנת לכפות את אי צורך בקיומו.
- (4) והעם שיהיה במצב של הגברת כוחו הריאלי (ללא התערבות של המדינה או כוח המיעוט) יהיה במצב הכי טוב על מנת להשליך את עצמו לעתיד כמו החלוץ של האומה הומנית אוניברסלית.
- (5) אסור להאמין שחיבור העמים בסופר מדינה יגדיל את כוח ההחלטה של אותם העמים, כך כמו שבעבר האימפריות שספחו שטחים ומדינות תחת שלטונם לא הצליחו.
- (6) נכון שהרבה עמים מחכים לאיחוד האזורי של העושר (או של העוני), בדיאלקטיקה עם כוחות מכל האזורים ואם קורה שבאופן זמני איחוד זה יביא תועלת, לא בגלל זה פוטרה הבעיה הבסיסית שהיא חברה הומנית. וכל סוג של חברה שהיא לא הומנית תהיה משועבדת למאבקים (אסונות) שמספקת הזרות בהחלטות לרצונות של זכויות הפרט.
- (7) אם כתוצאה של איחוד אזורים, מופיע מפלצת על מדיני או שליטה ללא מעצורים על האינטרסים כמו קודם (עכשיו לגמרי הומוגניים) בכפיה מתוחכמת על כלל החברה, תופיעו אין סוף בעיות שישפיעו לרעה על בסיס אותם איחודים והכוחות המתרכזים בפנים בדחיפה הרסנית. אם, כנגד, הכוח ההחלטי של העם מתקדם, המיזוג בין החברות השונות יהיה גם החלוץ באיחוד של האומה ההומנית המתפתחת.

(12) הדת

- (1) מה שנאמר על הדברים והמעשים הם בעצם לא הם אלא "הצורות" שלהם והמשותף ביניהם הוא המבנה. הודות למבנה משותף זה אפשר להזכיר את הדברים ואת המעשים. באותה מידה, אי אפשר להזכיר מבנה זה באותה צורה שמזכירים את הדברים כי מדובר על מבנה (כך כמו שהמבנה של הדברים והמעשים). בהתאם לזה הלשון יכול להראות אבל לא להגיש כאשר הוא מזכיר את מה "שכולל" (כולל הלשון). כך קורה עם האלוקים.
- (2) דברים שונים נאמרו על האלוקים, אבל זה נראה מוסתר כאשר מבחינים את הנאמר או מה ששואפים להגיד.
- (3) על האלוקים אי אפשר להגיד דברים. רק אפשר להגיד דברים בקשר אליו. הרבה הם הדברים שהוא אמר, והרבה נאמר סביב מה שהוא אמר בלי שנוכל להתקדם בנושא האלוקים עצמו.
- (4) בלי שום קשר למשפט סתום זה, בדתות יכולות להיות העל עניין עמוק רק אם משתדלות להראות את האלוקים ולא להגיד דברים עליו.
- (5) אבל הדתות מראות מה שקיים במראה שלהם. לכן דת מסוים הוא לא אמיתי או מזויף כי הערך שלו הוא לא לוגי. הערך שלו מתבסס על טיב התחושות הפנימיות שהוא מעורר, הן מה שרוצים להראות ומה שבעצם אפשר להראות.
- (6) הספרות הדתית יכולה להיות קשורה למראות החיצוניות ואנושיות, וקשור לזה התכונות והסגולה של האלוקים. למרות זאת, אפילו אם המראות החיצוניות וההומניות השתנו, הספרות הדתית יכולה להתקדם בזמנים. זה לא דבר משונה כי סוג אחר של ספרות (לא דתית) התקדמה בעניין ומרגש במשך תקופות שונות, גם עצם העובדה שדת מסוים במשך

הזמנים לא אומר שהוא "אמיתי", כי טקסים חוקיים וחברתיים מתקיימים מתרבות ותרבות בלי שיכירו במקורם.

(7) הדתות מופיעות במראה ההומני והזמן היסטורי מסוים ואז אומרים "שאלוקים" "מתגלה" לאדם. אבל משהו קרה במראה הפנימי של האדם כדי שדבר זה התרחש. הסבר לשינוי זה נעשה באופן כללי, "מחוק" לאדם, וכך מציבים את השינויים בעולם החיצוני או בעולם החברתי וכך הרוויחו במובן אחד אבל הפסידו בהבנת התופעות הדתיות במובן הרגשות הפנימיות.

(8) אבל הדתות גם הציגו את עצמם בחיצוניות וכך הם סדרו את השטח להסברים שעליהם דברנו.

(9) כאשר אני מדבר על, דת חיצונית לא מתכוון לדמויות פסיכולוגיות הנשלחות כתמונות, פסלים, מבנים (קשורים באופן ישיר לראייה). אני גם לא מזכיר את ההשלכות בשירים, תפילות (קשורים באופן ישיר לאזנה), בסוף אני לא אומר שדת היא חיצונית כחיצונים בגלל הפולחן, שלה היא מוסיפה כנסיה, ארגון, תאריכים, או מסמנת מצבים וגיליים על מנת לקיים טקסים מסוימים. לא, צורה זו של שהמאמינים של הדתות שונות נלחמים ביניהם ומיחסים דרגות שונות של אמונה לא נוגע לעצם העיניים (חוץ מלהראות בורות כללית)

(10) קורה אני "דת חיצונית" לכל דת המנסה להסביר את האלוקים והרצון שלו במקום להגיד בקשר לדתיות והרגשות הפנימיות של האדם. ואפילו תמיכה בדת חיצונית היה מצדיק את עצמו אם דרכו המאמינים היו מצליחים לעזור את קיום האלוקים.

(11) העובדה שהדתות עד היום היו חיצונית מתאים למראה ההומני שבו הם נולדו והתפתחו. יש אפשרות של צמיחת דת פנימית או המרת בתנאי שהם יישארו בחיים. זה יקרה בתנאי

(1) שהמראה הפנימי יהיה מוכן לקבל גילוי חדש. זה מתחיל כבר להופיע בחברות בהן המראה האנושי עובר שינויים קשים והצריכה בדמות פנימית חדשה היא הכרחית.

(2) כל מה שנאמר עד עכשיו בקשר לדתות יכול להתקיים היום, כי אלה שעשו אפולוגיה או השמצה כבר מזמן הפסיקו להרגיש את השינויים שחלו בבני האדם. אם כמה מהם ראו את הדת כמרדמה של הפעילות פוליטית או חברתית, היום הם מתנקשים לדחיפה חזקה ממקומות אלו. אם אחרים חשבו את עצמם ככופים את מסרם, פוגשים שהמסר השתנה. אלה שחשבו שנא יעלם בזמן קצר, ביום במשתתפים בהפתעה להתפרצות של הפגנות שונות אפילו מיסטיות.

(3) הנקודה זו מעטים יכולים לנבא את העתיד, כי מעטים שקועים שעבודת הבנת. הכיוון של ההכוונה האנושית, שבלי שום ספק עובר את האדם. אם האדם רוצה שמהו חדש "יופיע" זה בגלל שהוא כבר פועל במראה בפנימי שלו. אבל לא דרך הרצון להיות נציג של אל מסוים שהרגש הפנימי של האדם הופך למשכן או מראה של מבט (הכוונה) נעלה.

13) הדרכים הפתוחות

(1) מה בקשר לעבודה, לכסף, לאהבה, למוות ועוד דברים הקשורים למראה האנושי המשתייכים לדברים שעליהם דברנו? כל הנושאים נתונים לתשובה בתנאי שניקח החשבון ונקשור מבטים למראות ושנבין שהמראות משנים את המבטים.

(2) מי מה שנאמר, אין צורך לדבר על נושאים חדשים אם יש כאלה המעוניינים בהם, ובצורה שעד עכשיו דברנו, כי הם מסוגלים באותה צורה שאנחנו דברנו. אבל אם היינו מדברים על דברים שלא מעניינים אף אחד או בצורה שאי אפשר היה לגלותם, לא היה כדאי לדבר בשביל הם.